

1. SAMUELOVA

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31							

ПОГЛАВЉЕ 1

Beše jedan čovek iz Ramatajim-Sofima, iz gore Jefremove, kome ime beše Elkana sin Jeroama, sina Eliva, sina Tova, sina Sufovog, Efraćanin.

² I imaše dve žene, jednoj beše ime Ana a drugoj Fenina; i Fenina imaše dece, a Ana nemaše dece.

³ I idjaše taj čovek svake godine iz svog grada da se pokloni i prinese žrtvu Gospodu nad vojskama u Silom; a onde behu dva sina Ilijeva, Ofnije i Fines, sveštenici Gospodnji.

⁴ I jedan dan kad Elkana prinese žrtvu, dade Fenini ženi svojoj i svim sinovima njenim i kćerima njenim po deo;

⁵ Ani pak dade dva dela, jer ljubljaše Anu, a njoj Gospod beše zatvorio matericu.

⁶ I protivnica je njena vrlo cveljaše prkoseći joj što joj Gospod beše zatvorio matericu.

⁷ Tako činjaše Elkana svake godine, i Ana hodjaše u dom Gospodnji, a ona je cveljaše, te plakaše i ne jedjaše.

⁸ A Elkana muž njen reče joj jednom: Ana, zašto plačeš? I zašto ne jedeš? I zašto je srce tvoje neveselo? Nisam li ti ja bolji nego deset sinova?

⁹ A Ana usta, pošto jedoše i piše u Silomu; a Ilije sveštenik sedjaše na stolici, na pragu doma Gospodnjeg.

¹⁰ I ona, tužna u srcu pomoli se Gospodu plaćući mnogo.

¹¹ I zavetova se govoreći: Gospode nad vojskama! Ako pogledaš na muku sluškinje svoje, i opomeneš me se, i ne zaboraviš sluškinje svoje, nego daš sluškinji svojoj muško čedo, ja ću ga dati Gospodu dokle je god živ, i britva neće preći preko glave njegove.

¹² I kad se ona dugo moljaše pred Gospodom, Ilije motraše na usta njena.

¹³ Ali Ana govoraše u srcu svom, usta joj se samo micahu a glas joj se ne čujaše; stoga Ilije pomisli da je pijana.

¹⁴ Pa joj reče Ilije: Dokle ćeš biti pijana? Otrezni se od vina svog.

¹⁵ Ali Ana odgovori i reče: Nisam pijana, gospodaru, nego sam žena tužna u srcu; nisam pila vina ni silovitog pića; nego izlivam dušu svoju pred Gospodom.

¹⁶ Nemoj jednačiti sluškinje svoje s nevaljalom ženom; jer sam od velike tuge i žalosti svoje govorila dosad.

¹⁷ Tada odgovori Ilije i reče: Idi s mirom; a Bog Izrailjev da ti ispuni molbu, za šta si Ga molila.

¹⁸ A ona reče: Neka nadje sluškinja tvoja milost pred tobom! Tada otide žena svojim putem, i jede, i lice joj ne beše više kao pre.

- 19** I sutradan uraniše, i pokloniše se Gospodu, i vratiše se i dodjoše kući svojoj u Ramat. I Elkana pozna Anu ženu svoju, i Gospod se opomenu nje.
- 20** I kad bi vreme, pošto Ana zatrudne, rodi sina i nade mu ime Samuilo, jer, reče, isprosigha u Gospoda.
- 21** Potom podje onaj čovek Elkana sa svim domom svojim da prinese Gospodu godišnju žrtvu i zavet svoj.
- 22** Ali Ana ne podje, jer reče mužu svom: Dokle odojim dete, onda ću ga odvesti da izadje pred Gospoda i ostane onde do veka.
- 23** I reče joj Elkana, muž njen: Čini kako ti drago; ostani dokle god ne odojiš; samo da hoće Gospod ispuniti reč svoju. I tako žena osta; i dojaše sina svog dokle ga ne odoji.
- 24** A kad ga odoji, odvede ga sa sobom uzevši tri teleta i efu brašna i meh vina, i uvede ga u dom Gospodnji u Silomu; a dete beše još malo.
- 25** I zaklaše tele i dovedoše dete k Iliju.
- 26** I ona reče: Čuj gospodaru, kako je živa duša tvoja, gospodaru, ja sam ona žena koja je stajala ovde kod tebe moleći se Gospodu.
- 27** Molih se za ovo dete, i ispuni mi Gospod molbu moju, za šta sam Ga molila.
- 28** Zato i ja dajem njega Gospodu, dokle je god živ, da je dat Gospodu. I pokloniše se onde Gospodu.

ПОГЛАВЉЕ 2

- 1** Ana se pomoli i reče: Razveseli se srce moje u Gospodu; podiže se rog moj u Gospodu; otvoriše se usta moja na neprijatelje moje, jer sam radosna radi spasenja Tvog.
- 2** Nema svetog kao što je Gospod; jer nema drugog osim Tebe; i nema stene kao što je Bog naš.
- 3** Ne govorite više ponosito, i neka ne izlaze iz usta vaših reči ohole; jer je Gospod Bog koji sve zna, i on udešava namere.
- 4** Luk junacima slomi se, i iznemogli opasaše se snagom.
- 5** Koji behu siti, naimaju se za hleb; a koji behu gladni, nisu više; i nerotkinja rodi sedmoro, a koja imaše dece, iznemože.
- 6** Gospod ubija, i oživljuje; spušta u grob, i izvlači.
- 7** Gospod siromaši i bogati; ponižuje i uzvišuje.
- 8** Siromaha podiže iz praha, i iz bunjišta uzvišuje ubogog da ga posadi s knezovima, i daje im da naslede presto slave; jer su Gospodnji temelji zemaljski, i na njima je osnovao vasiljenu.
- 9** Sačuvaće noge milih svojih, a bezbožnici će umuknuti u mraku; jer svojom snagom neće čovek nadjačati.
- 10** Koji se suprote Gospodu, satrće se; na njih će zagrmeti s neba; Gospod će suditi krajevima zemaljskim, i daće snagu caru svom, i uzvisiće rog pomazaniku svom.
- 11** Potom otide Elkana u Ramat kući svojoj, a dete služaše Gospodu pred Ilijem sveštenikom.
- 12** A sinovi Iљеvi behu nevaljali, i ne znahu za Gospoda.
- 13** Jer u tih sveštenika beše običaj prema narodu: kad ko prinošaše žrtvu, dolažaše momak sveštenikov dok se kuvaše meso s viljuškama trokrakim u ruci,
- 14** I zabadaše u sud, ili u kotao, ili u tavu, ili u lonac, i šta se god nabode na viljuške uzimaše sveštenik. Tako činjahu svemu Izrailju koji dolažaše u Silom.

- 15** Tako i pre nego bi zapalili salo, došao bi momak sveštenikov, te bi rekao čoveku koji prinošaše žrtvu: Daj meso da ispečem svešteniku, jer ti neću primiti meso kuvano, nego sirovo.
- 16** Ako bi mu tada čovek odgovorio: Neka se prvo zapali salo, pa onda uzmi šta ti god duša želi; on bi rekao: Ne, nego daj sada, ako li ne daš, uzeću silom.
- 17** I greh onih mladića beše vrlo velik pred Gospodom, jer ljudi ne marahu za prinos Gospodnji.
- 18** A Samuilo služaše pred Gospodom, još dete u oplećku lanenom.
- 19** A mati mu načini mali plašt i donese mu, i tako činjaše svake godine dolazeći s mužem svojim da prinese žrtvu godišnju.
- 20** A Ilije blagoslovi Elkanu i ženu njegovu govoreći: Gospod da ti da poroda od te žene za ovog kog je dala Gospodu! I otidoše u svoje mesto.
- 21** I Gospod pohodi Anu, i ona zatrudne i rodi tri sina i dve kćeri. A dete Samuilo rastijaše pred Gospodom.
- 22** A Ilije beše vrlo star, i ču sve što činjahu sinovi njegovi svemu Izrailju, i kako spavahu sa ženama koje dolažahu gomilama na vrata šatora od sastanka.
- 23** I govoraše im: Zašto to radite? Jer čujem zle reči o vama od svega naroda.
- 24** Nemojte, deco moja; jer nije dobro šta čujem; otpadjujete narod Gospodnji.
- 25** Kad čovek zgreši čoveku, sudiće mu sudija; ali kad ko zgreši Gospodu, ko će moliti za nj? Ali ne poslušaše oca svog, jer Gospod htede da ih ubije.
- 26** A dete Samuilo rastijaše i beše mio Gospodu i ljudima.
- 27** Tada dodje čovek Božji k Iliju, i reče mu: Ovako veli Gospod: Ne javih li se domu oca tvog, kad behu u Misiru u kući Faraonovoj?
- 28** I izabrah ga izmedju svih plemena Izrailjevih sebi za sveštenika da prinosi žrtve na oltaru mom i da kadi kadom i nosi oplećak preda mnom, i dadoh domu oca tvog sve žrtve ognjene sinova Izrailjevih?
- 29** Zašto gazite žrtvu moju i prinos moj, koje sam zapovedio da se prinose u šatoru? I paziš sinove svoje većma nego mene, da se gojite prvinama svih prinosa Izrailja, naroda mog?
- 30** Zato Gospod Bog Izrailjev kaže: Rekao sam doista: Dom tvoj i dom oca tvog služiće preda mnom do veka; ali kaže Gospod: Neće biti tako, jer one ću poštovati koji mene poštuju, a koji mene preziru, biće prezreni.
- 31** Gle, idu dani kad ću odseći tebi ruku i ruku domu oca tvog, da ne bude starca u domu tvom.
- 32** I videćeš nevolju u šatoru mesto svega dobra što je Gospod činio Izrailju; neće biti starca u domu tvom doveka.
- 33** A koga od tvojih ne istrebim ispred oltara svog, onaj će ostati da ti čile oči i da ti se cveli duša; i sav podmladak doma tvog umiraće u najboljim godinama.
- 34** I ovo da ti je znak šta će doći na oba sina tvoja, na Ofnija i Finesa: u jedan dan poginuće obojica.
- 35** A sebi ću podignuti sveštenika vernog, on će raditi po srcu mom i po duši mojoj; i sazidaću mu tvrd dom, i on će hoditi pred pomazanikom mojim vazda.
- 36** I ko ostane od doma tvog, doći će da mu se pokloni za srebrn novac i za komad hleba, i govoriće: Primi me u kakvu službu sveštenu da imam komad hleba.

A dete Samuilo služaše Gospodu pred Ilijem; i reč Gospodnja beše retka u ono vreme, i ne javljahu se utvare.

² Jednom u to vreme Ilije ležaše na svom mestu; a oči mu počinjahu tamneti te ne mogaše videti.

³ I Samuilo ležaše u domu Gospodnjem gde beše kovčeg Božji, i žišci Gospodnji još ne behu pogašeni.

⁴ I viknu Gospod Samuila, a on reče: Evo me.

⁵ I pritrča k Iliju, i reče mu: Evo me, što si me zvao? A on reče: Nisam te zvao, idi lezi. I on otide i leže.

⁶ A Gospod opet viknu Samuila, i Samuilo usta, i otide k Iliju, i reče: Evo me, što si me zvao? A on reče: Nisam te zvao, sine; idi lezi.

⁷ A Samuilo još ne poznaše Gospoda, i još mu ne beše javljena reč Gospodnja.

⁸ Tada opet viknu Gospod Samuila treći put, i on usta i otide k Iliju, i reče: Evo me, što si me zvao? Tada razume Ilije da Gospod zove dete.

⁹ I reče Ilije Samuilu: Idi lezi; a ako te zovne, a ti reci: Govori Gospode, čuje sluga tvoj. I Samuilo otide, i leže na svoje mesto.

¹⁰ A Gospod dodje i stade; i zovnu kao pre: Samuilo! Samuilo! A Samuilo reče: Govori, čuje sluga tvoj.

¹¹ I reče Gospod Samuilu: Evo učiniću nešto u Izrailju da će zujati oba uha svakome ko čuje.

¹² U taj dan ću učiniti Iliju sve što sam govorio za kuću njegovu, od početka do kraja.

¹³ Jer sam mu javio da ću suditi domu njegovom dovek a za nevaljalstvo, za koje je znao da njim navlače na se prokletstvo sinovi njegovi, pa im nije zabranio.

¹⁴ Zato se zakleh domu Ilijevom da se neće očistiti nevaljalstvo doma Ilijevog nikakvom žrtvom ni prinosom dovek a.

¹⁵ I Samuilo spava do jutra, pa otvori vrata doma Gospodnjeg. Ali se bojaše Samuilo kazati Iliju za utvaru.

¹⁶ A Ilije zovnu Samuila i reče: Samuilo, sine! A on reče: Evo me.

¹⁷ A on reče: Kakve su reči što ti je kazao? Nemoj zatajiti od mene; tako ti učinio Bog i tako ti dodao, ako zatajiš od mene šta god ti je kazao.

¹⁸ I Samuilo mu kaza sve, i ništa ne zataji od njega. A on reče: Gospod je, neka čini ono što Mu je volja.

¹⁹ A Samuilo rastijaše, i Gospod beše s njim, i ne pusti da padne na zemlju nijedna reč njegova.

²⁰ I sav Izrailj od Dana do Virsaveje pozna da je Samuilo veran prorok Gospodnji.

²¹ I Gospod se stade opet javljati u Silomu, jer se Gospod javljaše Samuilu u Silomu rečju Gospodnjom.

ПОГЛАВЉЕ 4

I šta reče Samuilo, zbi se svemu Izrailju. Jer Izrailj izadje na vojsku na Filisteje, i stadoše u logor kod Even-Ezera, a Filisteji stadoše u logor u Afeku.

² A Filisteji se uvrstaše prema Izrailju, i kad se otvori boj, razbiše Filisteji Izrailja, i izgibe ih u boju u polju oko četiri hiljade ljudi.

³ I kad narod dodje u logor, rekoše starešine Izrailjeve: Zašto nas danas razbi Gospod

pred Filistejima? Da donesemo iz Siloma kovčeg zaveta Gospodnjeg, da bude medju nama i izbavi nas iz ruku neprijatelja naših.

⁴ I narod posla u Silom da donesu odande kovčeg zaveta Gospoda nad vojskama, koji sedi na heruvimima; a behu onde kod kovčega zaveta Gospodnjeg dva sina Ilijeva, Ofnije i Fines.

⁵ A kad dodje kovčeg zaveta Gospodnjeg u logor, povika sav Izrailj od radosti da zemlja zaječa.

⁶ A Filisteji čuvši veselu viku rekoše: Kakva je to vika vesela u logoru jevrejskom? I razumeše da je došao kovčeg Gospodnji u logor njihov.

⁷ I uplašise se Filisteji kad rekoše: Bog je došao u logor. I govorahu: Teško nama! Jer to nije bivalo pre.

⁸ Teško nama! Ko će nas izbaviti iz ruku tih silnih bogova? To su bogovi što pobiše Misirce u pustinji svakojakim mukama.

⁹ Ohrabrite se, i budite ljudi, o Filisteji! Da ne služite Jevrejima kao što su oni vama služili; budite ljudi i udrite.

¹⁰ I Filisteji udariše, i Izrailjci se opet razbiše i pobegoše k šatorima svojim; i boj beše vrlo velik, jer pade iz Izrailja trideset hiljada pešaka.

¹¹ I kovčeg Božji bi otet, i dva sina Ilijeva, Ofnije i Fines pogiboše.

¹² A jedan izmedju sinova Venijaminovih pobeže iz boja, i dodje u Silom isti dan razdrtih haljina i glave posute prahom.

¹³ I kad dodje, gle, Ilije sedjaše na stolici ukraj puta pogledajući; jer srce njegovo beše u strahu za kovčeg Božji. I došav onaj čovek u grad kaza glase, i stade vika svega grada.

¹⁴ A Ilije čuvši viku reče: Kakva je to vreva? I čovek brže dotrča da javi Iliju.

¹⁵ A Iliju beše devedeset i osam godina, i oči mu behu potamnele, te ne mogaše videti.

¹⁶ I reče čovek Iliju: Ja idem iz boja, utekoh danas iz boja. A on reče: Šta bi, sine?

¹⁷ A glasnik odgovarajući reče: Pobeže Izrailj ispred Filisteja, i izgibe mnogo naroda, i oba sina tvoja pogiboše, Ofnije i Fines, i kovčeg Božji otet je.

¹⁸ A kad spomenu kovčeg Božji, pade Ilije sa stolice nauznakom kod vrata i slomi vrat i umre, jer beše čovek star i težak. On bi sudija Izrailju četrdeset godina.

¹⁹ A snaha njegova, žena Finesova, beše trudna i na tom doba, pa čuvši glas da je kovčeg Božji otet i da joj je poginuo svekar i muž, savi se i porodi, jer joj dodjoše bolovi.

²⁰ I kad umiraše, rekoše joj koje stajahu kod nje: Ne boj se, rodila si sina. Ali ona ne odgovori, niti hajaše za to.

²¹ Nego detetu nade ime Ihavod govoreći: Otide slava od Izrailja; jer kovčeg Božji bi otet, i svekar joj i muž pogiboše.

²² Zato reče: Otide slava od Izrailja; jer bi otet kovčeg Božji.

ПОГЛАВЉЕ 5

A Filisteji uzeše kovčeg Božji, i odnesoše iz Even-Ezera u Azot.

² I uzevši Filisteji kovčeg Božji unesoše ga u dom Dagonov, i namestiše ga do Dagona.

³ A sutradan kad ustaše Azoćani rano, a to Dagon ležaše ničice na zemlji pred kovčegom Gospodnjim; i oni uzeše Dagona i metnuše ga opet na njegovo mesto.

⁴ A kad sutradan rano ustaše, gle, opet Dagon ležaše ničice na zemlji pred kovčegom Gospodnjim, a glava Dagonu i obe ruke odsečene behu na pragu; samo trup od Dagona beše ostao.

- ⁵ Zato sveštenici Dagonovi i koji god ulaze u dom Dagonov ne staju na prag Dagonov u Azotu do danas.
- ⁶ Tada oteža ruka Gospodnja Azoćanima, i moraše ih i udaraše ih šuljevima u Azotu i medjama njegovim.
- ⁷ A kad Azoćani videše šta je, rekoše da ne stoji kod nas kovčeg Boga Izrailjevog; jer je ruka Njegova teška nad nama i nad Dagonom bogom našim.
- ⁸ I poslaše, te sabraše k sebi sve knezove filistejske, i rekoše im: Šta ćemo činiti s kovčegom Boga Izrailjevog? A oni rekoše: Da se prenese u Gat kovčeg Boga Izrailjevog. I prenesoše kovčeg Boga Izrailjevog.
- ⁹ A kad ga prenesoše, bi ruka Gospodnja na gradu s mukom vrlo velikom, i stade biti gradjane od malog do velikog, i dodjoše na njih tajni šuljevi.
- ¹⁰ Zato poslaše kovčeg Božji u Akaron; a kad dodje kovčeg Božji u Akaron, povikaše Akaronjani govoreći: Donesoše k nama kovčeg Boga Izrailjevog da pomori nas i naš narod.
- ¹¹ Zato poslaše, te sabraše sve knezove filistejske, i rekoše: Pošljite kovčeg Boga Izrailjevog neka se vrati na svoje mesto, da ne pomori nas i narod naš. Jer beše smrtan strah po celom gradu, i vrlo teška beše ruka Gospodnja onde.
- ¹² Jer ljudi koji ostajahu živi bolovahu od šuljeva tako da se vika u gradu podizaše do neba.

ПОГЛАВЉЕ 6

- I** beše kovčeg Gospodnji u zemlji filistejskoj sedam meseci.
- ² Tada dozvaše Filisteji sveštenike i vrače, pa im rekoše: Šta ćemo činiti s kovčegom Gospodnjim? Naučite nas kako ćemo ga poslati natrag na njegovo mesto.
- ³ A oni rekoše: Ako ćete natrag poslati kovčeg Boga Izrailjevog, ne šaljite ga praznog, nego uza nj podajte prinos za greh; tada ćete ozdraviti i doznaćete zašto se ruka Njegova nije odmakla od vas.
- ⁴ A oni rekoše: Kakav ćemo mu dati prinos za greh? A oni rekoše: Prema broju kneževina filistejskih pet zlatnih šuljeva i pet zlatnih miševa; jer je zlo jednako na svima vama i na knezovima vašim.
- ⁵ Načinite dakle slike od svojih šuljeva i slike od miševa koji kvare zemlju, i podajte slavu Bogu Izrailjevom. Može biti da će olakšati ruku svoju nad vama i nad bogovima vašim i nad zemljom vašom.
- ⁶ I zašto biste bili upornog srca kao što behu upornog srca Misirci i Faraon? I pošto učini čudesa na njima, eda li ih tada ne pustiše, te otidoše?
- ⁷ Zato naćinite jedna kola nova, i uzmite dve krave dojilice, na kojima još nije bio jaram, pa upregnite krave u kola, a telad njihovu odvedite od njih kući.
- ⁸ Pa uzmite kovčeg Gospodnji i metnite ga na kola; a zaklade zlatne što ćete mu dati za greh metnite u kovčećić pokraj njega, i pustite ga neka ide.
- ⁹ I gledajte: ako podje putem k medji svojoj u Vet-Semes, On nam je učinio ovo veliko zlo; ako li ne podje tako, onda ćemo znati da nas se nije dohvatila ruka Njegova, nego nam se dogodilo slučajno.
- ¹⁰ I učiniše tako oni ljudi; i uzevši dve krave dojilice upregoše ih u kola, a telad njihovu zatvoriše kod kuće.
- ¹¹ I metnuše kovčeg Gospodnji na kola, i mali kovčećić s mišima zlatnim i sa slikama

svojih šuljeva.

12 I podjoše krave pravo putem u Vet-Semes, i jednako idjahu istim putem mučuci i ne svrćući ni na desno ni na levo; a knezovi filistejski idjahu za njima do medje vet-semeške.

13 A Vet-Semešani žnjahu pšenicu u dolini, i podigavši oči svoje videše kovčeg, i obradovaše se videvši ga.

14 I dodjoše kola na njivu Isusa Vet-Semešanina, i stadoše onde. A beše onde velik kamen; i iscepaše drva od kola, i prinesoše one krave na žrtvu paljenicu Gospodu.

15 A Leviti snimivši kovčeg Gospodnji i kovčežić što beše pokraj njega, u kome behu zakladi zlatni, metnuše na onaj veliki kamen; a ljudi iz Vet-Semesa gotoviše žrtve paljenice i prinesoše žrtve Gospodu onaj dan.

16 A to videvši pet knezova filistejskih vratiše se u Akaron isti dan.

17 A ovo behu zlatni šuljevi koje dadoše Filisteji Gospodu za greh: za Azot jedan, za Gazu jedan, za Askalon jedan, za Gat jedan, za Akaron jedan.

18 I miši zlatni behu prema broju svih gradova filistejskih, u pet kneževina, svih zidanih gradova i sela neogradjenih do velikog kamena, na koji metnuše kovčeg Gospodnji, i koji je i danas u polju Isusa Vet-Semešanina.

19 Ali pobi Gospod neke izmedju Vet-Semešana koji zagledaše u kovčeg Gospodnji, i pobi iz naroda pedeset hiljada i sedamdeset ljudi. I plaka narod što ga Gospod udari velikom pogibljju.

20 I ljudi iz Vet-Semesa rekoše: Ko može ostati pred tim Gospodom Bogom Svetim? I ka kome će otići od nas?

21 I poslaše poslanike k stanovnicima kirijat-jarimskim govoreći: Donesoše natrag Filisteji kovčeg Gospodnji, hodite, odnesite ga k sebi.

ПОГЛАВЉЕ 7

Tada dodjoše ljudi iz Kirijat-Jarima: i uzeše kovčeg Gospodnji, i odnesoše ga u kuću Avinadavovu na brdu, a Eleazara, sina njegovog, posvetiše da čuva kovčeg Gospodnji.

2 A kad kovčeg osta u Kirijat-Jarimu, prodje mnogo vremena, dvadeset godina, i plakaše sav dom Izrailjev za Gospodom.

3 A Samuilo reče svemu domu Izrailjevom govoreći: Ako se svim srcem svojim obraćate ka Gospodu, povrzite tudje bogove izmedju sebe i Astarote, i spremite srce svoje za Gospoda, Njemu jedinom služite, pa će vas izbaviti iz ruku filistejskih.

4 I povrgoše sinovi Izrailjevi Vale i Astarote, i služiše Gospodu jedinom.

5 Potom reče Samuilo: Skupite svega Izrailja u Mispu, da se pomolim Gospodu za vas.

6 I skupiše se u Mispu, i crpući vodu prolivaše pred Gospodom, i postiše onaj dan, i onde rekoše: Sagrešismo Gospodu. I Samuilo sudjaše sinovima Izrailjevim u Mispi.

7 A Filisteji kad čuše da su se sinovi Izrailjevi skupili u Mispu, izidjoše knezovi filistejski na Izrailja. A kad to čuše sinovi Izrailjevi, uplašiše se od Filisteja.

8 I rekoše sinovi Izrailjevi Samuilu: Ne prestaj vapiti za nas ka Gospodu Bogu našem, eda bi nas izbavio iz ruku filistejskih.

9 Tada Samuilo uze jedno jagnje odojče, i prinese ga svega Gospodu na žrtvu paljenicu; i vapi Samuilo ka Gospodu za Izrailja, i usliši ga Gospod.

10 I kad Samuilo prinošaše žrtvu paljenicu, približiše se Filisteji da udare na Izrailja; ali zagrmje Gospod grmljavinom velikom u onaj dan na Filisteje i smete ih, i biše pobijeni pred Izrailjem.

- ¹¹ A Izrailjci izidjoše iz Mispe, i poteraše Filisteje, i biše ih do pod Vet-Har.
- ¹² Tada uze Samuilo kamen, i metnu ga izmedju Mispe i Sena, i nazva ga Even-Ezer, jer reče: Dovde nam Gospod pomože.
- ¹³ Tako biše pokoreni Filisteji, i više ne dolaziše na medju Izrailjevu. I ruka Gospodnja beše protiv Filisteja svega veka Samuilovog.
- ¹⁴ I povратиše se Izrailju gradovi, koje behu uzeli Filisteji Izrailju, od Akarona do Gata, i medje njihove izbavi Izrailj iz ruku filistejskih; i bi mir medju Izrailjem i Amorejima.
- ¹⁵ A Samuilo sudjaše Izrailju svega veka svog.
- ¹⁶ I idući svake godine obilažaše Vetilj i Galgal i Mispu, i sudjaše Izrailju u svim tim mestima.
- ¹⁷ Potom se vraćaše u Ramu, jer onde beše kuća njegova, i sudjaše onde Izrailju, i onde načini oltar Gospodu.

ПОГЛАВЉЕ 8

A kad Samuilo ostare, postavi sinove svoje za sudije Izrailju.

- ² A ime sinu njegovom prvencu beše Joilo, a drugom Avija, i sudjahu u Virsaveji.
- ³ Ali sinovi njegovi ne hodjahu putevima njegovim, nego udariše za dobitkom, i primahu poklone i izvrtahu pravdu.
- ⁴ Tada se skupiše sve starešine Izrailjeve i dodjoše k Samuilu u Ramu.
- ⁵ I rekoše mu: Eto, ti si ostareo, a sinovi tvoji ne hode tvojim putevima: zato postavi nam cara da nam sudi, kao što je u svih naroda.
- ⁶ Ali Samuilu ne bi po volji što rekoše: Daj nam cara da nam sudi. I Samuilo se pomoli Gospodu.
- ⁷ A Gospod reče Samuilu: Poslušaj glas narodni u svemu što ti govore; jer ne odbaciše tebe nego mene odbaciše da ne carujem nad njima.
- ⁸ Kako činiše od onog dana kad ih izvedoh iz Misira do danas, i ostaviše me i služiše drugim bogovima, po svim tim delima čine i tebi.
- ⁹ Zato sada poslušaj glas njihov; ali im dobro zasvedoči i kaži način kojim će car carovati nad njima.
- ¹⁰ I kaza Samuilo sve reči Gospodnje narodu koji iskaše od njega cara;
- ¹¹ I reče: Ovo će biti način kojim će car carovati nad vama: sinove vaše uzimaće i metati ih na kola svoja i medju konjike svoje, i oni će trčati pred kolima njegovim;
- ¹² I postaviće ih da su mu hiljadnici i pedesetnici, i da mu oru njive i žnju letinu, i da mu grade ratne sprave i šta treba za kola njegova.
- ¹³ Uzimaće i kćeri vaše da mu grade mirisne masti i da mu budu kuvarice i hlebarice.
- ¹⁴ I njive vaše i vinograde vaše i maslinike vaše najbolje uzimaće i razdavati slugama svojim.
- ¹⁵ Uzimaće desetak od useva vaših i od vinograda vaših, i dawaće dvoranima svojim i slugama svojim.
- ¹⁶ I sluge vaše i sluškinje vaše i mladiće vaše najlepše i magarce vaše uzimaće, i obrtati na svoje poslove.
- ¹⁷ Stada će vaša desetkovati i vi ćete mu biti robovi.
- ¹⁸ Pa ćete onda vikati, radi cara svog, kog izabraste sebi; ali vas Gospod neće onda uslišiti.

- ¹⁹ Ali narod ne hte poslušati reči Samuilove, i rekoše: Ne, nego car neka bude nad nama,
- ²⁰ Da budemo i mi kao svi narodi; i neka nam sudi car naš i ide pred nama i vodi naše ratove.
- ²¹ A Samuilo čuvši sve reči narodne, kaza ih Gospodu.
- ²² A Gospod reče Samuilu: Poslušaj glas njihov, i postavi im cara. I Samuilo reče Izrailjcima: Idite svaki u svoj grad.

ПОГЛАВЉЕ 9

A beše jedan čovek od plemena Venijaminovog, kome ime beše Kis, sin Avila, sina Serora, sina Vehorata, sina Afije, sina jednog čoveka od plemena Venijaminovog, hrabar junak.

² On imaše sina po imenu Saula, koji beše mlad i lep da ne beše lepšeg od njega medju sinovima Izrailjevim, a glavom beše viši od svega naroda.

³ A Kisu, ocu Saulovom nestaše magarice, pa reče Kis Saulu sinu svom: Uzmi sa sobom jednog momka, pa ustani i idi te traži magarice.

⁴ I on prodje goru Jefremovu, i prodje zemlju salisku; ali ne nadjoše; pa prodjoše i zemlju salimsku, i ne beše ih; pa prodjoše i zemlju Venijaminovu, i ne nadjoše.

⁵ A kad dodjoše u zemlju sufsku, reče Saul momku svom koji beše s njim: Hajde da se vratimo, da se ne bi otac okanio magarica i zabrinuo se za nas.

⁶ A on mu reče: Evo, u ovom gradu ima čovek Božji, kog veoma poštuju; šta god kaže sve se zbiva; hajdemo k njemu, može biti da će nas uputiti kuda bismo išli.

⁷ A Saul reče momku svom: Hajde da idemo; ali šta ćemo odneti čoveku? Jer nam je hleba nestalo u torbama, a dar nemamo da odnesemo čoveku Božijem. Šta imamo?

⁸ A momak opet odgovarajući reče Saulu: Eto u mene četvrt sikla srebra; to da dam čoveku Božijem da nas uputi.

⁹ A u staro vreme ko bi išao da pita Boga govoraše: Hajde da idemo k videocu. Jer ko se sada zove prorok u staro se vreme zvaše videlac.

¹⁰ I Saul reče momku svom: Dobro veliš; hajde da idemo. I podjoše u grad gde beše čovek Božji.

¹¹ I kad idjahu uz brdo gradsko, sretoše devojke koje izlažahu da zahvataju vodu, pa im rekoše: Je li tu videlac?

¹² A one odgovarajući rekoše: Jeste, eto pred tobom; pohitaj, jer je danas došao u grad, jer danas narod ima žrtvu na gori.

¹³ Kako udjete u grad, naći ćete ga pre nego podje na goru da jede; jer narod neće jesti dokle on ne dodje, jer on treba da blagoslovi žrtvu, pa onda će zvanice jesti; zato idite, jer ćete ga sada naći.

¹⁴ I otidoše u grad; a kad dodjoše usred grada, gle Samuilo polazeći na goru srete ih.

¹⁵ A Gospod beše objavio Samuilu dan pre nego dodje Saul, rekavši:

¹⁶ Sutra u ovo doba poslaću k tebi jednog čoveka iz zemlje Venijaminove, njega pomaži da bude vodj narodu mom Izrailju, i on će izbaviti moj narod iz ruku filistejskih. Jer pogledah na narod svoj, jer vika njegova dodje do mene.

¹⁷ I kad Samuilo ugleda Saula, reče mu Gospod: Eto čoveka za kog ti rekoh; taj će vladati mojim narodom.

¹⁸ I Saul pristupi k Samuilu na vratima, i reče: Kaži mi, gde je kuća videočeva?

¹⁹ A Samuilo odgovori Saulu i reče: Ja sam videlac. Hajde preda mnom na goru, i danas

ćete sa mnom jesti; a sutra ću te otpustiti, i šta ti je god u srcu, kazaću ti.

²⁰ A za magarice, kojih ti je nestalo pre tri dana, ne brini se; jer su se našle. I čije će biti sve što je najbolje u Izrailju? Eda li ne tvoje i svega doma oca tvog?

²¹ A Saul odgovori i reče: Nisam li od plemena Venijaminovog, najmanjeg plemena Izrailjevog, i dom moj najmanji izmedju svih domova plemena Venijaminovog? Što mi dakle govoriš tako?

²² A Samuilo uze Saula i njegovog momka, i odvede ih u sobu, i posadi ih u začelje medju zvanicama kojih beše do trideset ljudi.

²³ I Samuilo reče kuvaru: Donesi deo koji ti dadoh i za koji ti rekoh: Ostavi ga kod sebe.

²⁴ Tada donese kuvar pleće i šta beše na njemu; a Samuilo ga metnu pred Saula, i reče: Evo šta je ostalo, uzmi preda se, te jedi, jer je sačuvano pre za tebe, kad rekoh: Pozvao sam narod. Tako jede Saul sa Samuilom onaj dan.

²⁵ Potom sidjoše s gore u grad, i Samuilo se razgovara sa Saulom na krovu.

²⁶ A ujutru uraniše, i kad svitaše, zovnu Samuilo Saula na krov, i reče mu: Digni se, da te otpustim. I kad se diže Saul, izidjoše obojica, on i Samuilo.

²⁷ I kad dodjoše na kraj grada, reče Samuilo Saulu: Reci momku neka ide napred (i on prodje napred), a ti stani malo da ti javim reč Božiju.

ПОГЛАВЉЕ 10

Tada Samuilo uze uljanicu, i izli mu ulje na glavu, pa ga poljubi, i reče mu: Eto, nije li te pomazao Gospod nad nasleđstvom svojim da mu budeš vodj?

² Kad otideš danas od mene, naći ćeš dva čoveka kod groba Rahiljinog u kraju Venijaminovom u Selsi, koji će ti reći: Našle su se magarice, koje si pošao da tražiš, i evo otac tvoj ne mareći za magarice zabrinuo se za vas govoreći: Šta ću činiti poradi sina svog?

³ I otišavši odande dalje kad dodješ u ravnicu tavorsku, srešće te onde tri čoveka idući k Bogu u Vetilj, noseći jedan tri jareta, a drugi noseći tri hleba, a treći noseći mešinu vina.

⁴ Pa će te upitati za zdravlje, i daće ti dva hleba, koje primi iz ruku njihovih.

⁵ Potom ćeš doći na hum Božji, gde je straža filistejska, i kad udješ u grad, srešće te gomila proroka silazeći s gore, a pred njima psaltiri i bubnji i svirale i gusle; i oni će prorokovati.

⁶ I sići će na te duh Gospodnji, te ćeš prorokovati s njima, i postaćeš drugi čovek.

⁷ I kad ti dodju ti znaci, čini šta ti dodje na ruku, jer je Bog s tobom.

⁸ Potom ćeš otići pre mene u Galgal, i gle, ja ću doći k tebi da prinesem žrtve paljenice i da prinesem žrtve zahvalne. Sedam dana čekaj dokle dodjem k tebi i kažem ti šta ćeš činiti.

⁹ I kad se okrete da ide od Samuila, Bog mu dade drugo srce; i svi se oni znaci zbiše onaj dan.

¹⁰ I kad dodjoše na hum, gle, srete ga gomila proroka, i dodje na nj duh Božji, i prorokova medju njima.

¹¹ I kad ga videše, svi koji ga poznavahu od pre gde prorokuje s prorocima, rekoše jedan drugom: Šta to bi od sina Kisovog? Eda li je i Saul medju prorocima?

¹² A jedan odande odgovori i reče: Ko li im je otac? Otuda posta priča: Eda li je i Saul medju prorocima?

¹³ I prestavši prorokovati dodje na goru.

- 14** A stric Saulov reče njemu i momku njegovom: Kuda ste išli? A on odgovori: Da tražimo magarice; i kad videsmo da ih nigde nema, otidosmo k Samuilo.
- 15** A Stric Saulov reče: Kaži mi šta vam je rekao Samuilo?
- 16** A Saul reče stricu svom: Kazao nam je da su se našle magarice. Ali mu ne reče za carstvo što mu je kazao Samuilo.
- 17** A Samuilo sazva narod u Mispu ka Gospodu.
- 18** I reče sinovima Izrailjevim: Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: Ja izvedoh Izrailja iz Misira, i izbavih vas iz ruku misirskih i iz ruku svih carstava koja vas mučahu.
- 19** A vi danas odbaciste Boga svog, koji vas sam izbavlja od svih zala vaših i nevolja vaših, i rekoste mu: Postavi cara nad nama. Sada dakle stanite pred Gospodom po plemenima svojim i po hiljadama svojim.
- 20** I privede Samuilo sva plemena Izrailjeva, i pade na pleme Venijaminovo.
- 21** Potom privede pleme Venijaminovo po porodicama njegovim, i pade na porodicu Matrijevu; potom pade na Saula, sina Kisovog. I tražiše ga, ali se ne nadje.
- 22** Tada opet upitaše Gospoda: Hoće li još doći ovamo taj čovek? A Gospod reče: Eto sakrio se za prtljagom.
- 23** Tada otrčaše, i dovedoše ga odande. I stade usred naroda, i beše glavom viši od svega naroda.
- 24** I reče Samuilo svemu narodu: Vidite li koga je izabrao Gospod da niko nije kao on u svemu narodu? I sav narod povika i reče: Da živi car!
- 25** Tada Samuilo kaza narodu prava carska i napisa u knjigu, i metnu je pred Gospodom. Potom Samuilo raspusti narod da ide svak svojoj kući.
- 26** I Saul takodje otide svojoj kući u Gavaju, i s njim otidoše vojnici, kojima Bog taknu srca.
- 27** A ljudi nevaljali rekoše: Taj li će nas izbaviti? I prezirahu ga, niti mu donesoše dar. Ali se on učini kao da nije čuo.

ПОГЛАВЉЕ 11

Tada dodje Nas Amonac, i stade u logor prema Javisu Galadovom. I svi ljudi iz Javisa rekoše Nasu: Učini veru s nama, pa ćemo ti služiti.

- 2** A Nas Amonac, odgovori im: Ovako ću učiniti veru s vama: da vam svakome iskopam desno oko i tu sramotu učinim svemu Izrailju.
- 3** A starešine javiske rekoše mu: Ostavi nam sedam dana, da pošaljemo poslanike u sve krajeve Izrailjeve; pa ako ne bude nikoga da nas izbavi tada ćemo izaći k tebi.
- 4** I dodjoše poslanici u Gavaju Saulovu, i kazaše ove reči narodu; tada sav narod podiže glas svoj, i plakahu.
- 5** A gle, Saul idjaše za govedima svojim iz polja, i reče: Šta je narodu te plače? I kazaše mu šta su poručili Javišani.
- 6** Tada sidje duh Božji na Saula kad ču te reči, i on se razgnevi vrlo.
- 7** Pa uze dva vola, i iseče ih na komade, i razasla ih u sve krajeve Izrailjeve po istim poslanicima poručivši: Ko ne podje za Saulom i za Samuilom, ovako će biti sa govedima njegovim. I strah Gospodnji popade narod, te izidjoše jednodušno.
- 8** I izbroja ih u Vezeku, i beše sinova Izrailjevih trista hiljada, a sinova Judinih trideset hiljada.
- 9** Potom rekoše poslanicima koji behu došli: Ovako recite ljudima u Javisu Galadovom: Sutra ćete se izbaviti, kad ogreje sunce. I poslanici se vratiše, i javiše ovo Javišanima, i

oni se obradovaše.

10 I rekoše Javišani Amoncima: Sutra ćemo izaći k vama, da učinite od nas šta vam bude drago.

11 I sutradan razdeli Saul narod u tri čete, i udjoše usred logora o jutarnjoj straži, i biše Amonce dokle sunce ne ogreja, i koji ostaše, raspršaše se da ne ostaše ni dvojica zajedno.

12 Tada reče narod Samuilu: Koji je ono što reče: Eda li će Saul carovati nad nama? Dajte ih da ih pogubimo.

13 Ali Saul reče: Da se ne pogubi danas niko, jer je danas Gospod učinio spasenje u Izrailju.

14 Tad Samuilo reče narodu: Hajdete da idemo u Galgal, da onde ponovimo carstvo.

15 I sav narod otide u Galgal, i postaviše onde Saula carem pred Gospodom u Galgalu, i onde prinesoše žrtve zahvalne pred Gospodom. I provešeli se onde Saul i sav Izrailj veoma.

ПОГЛАВЉЕ 12

Tada reče Samuilo svemu Izrailju: Eto, poslušao sam glas vaš u svemu što mi rekoste, i postavih cara nad vama.

2 I sada eto, car ide pred vama, a ja sam ostareo i osedeo; i sinovi moji eto su medju vama; i ja sam išao pred vama od mladosti svoje do danas.

3 Evo me, odgovorite mi pred Gospodom i pred pomazanikom Njegovim. Kome sam uzeo vola ili kome sam uzeo magarca? Kome sam učinio nasilje? Kome sam učinio krivo? Ili iz čije sam ruke uzeo poklon, da bih stiskao oči njega radi? Pa ću vam vratiti.

4 A oni rekoše: Nisi nam učinio sile niti si kome učinio krivo, niti si uzeo šta iz čije ruke.

5 Još im reče: Svedok je Gospod na vas, i svedok je pomazanik Njegov danas, da niste našli ništa u mojim rukama. i rekoše: Svedok je.

6 Tada reče Samuilo narodu: Gospod je koji je postavio Mojsija i Arona, i koji je izveo oce vaše iz zemlje misirske.

7 Sada, dakle, stanite da se prem s vama pred Gospodom za sva dobra što je činio Gospod vama i vašim ocima.

8 Pošto dodje Jakov u Misir, vikaše oci vaši ka Gospodu, i Gospod posla Mojsija i Arona, koji izvedoše oce vaše iz Misira i naseliše ih na ovom mestu.

9 Ali zaboraviše Gospoda Boga svog, te ih dade u ruke Sisari, vojvodi asorskom, i u ruke Filistejima, i u ruke caru moavskom, koji vojevaše na njih.

10 Ali vikaše ka Gospodu i rekoše: Sagrešismo što ostavismo Gospoda i služismo Valima i Astarotama; ali sada izbavi nas iz ruku neprijatelja naših, pa ćemo ti služiti.

11 I Gospod posla Jerovala i Vedana i Jeftaja i Samuila, i ote vas iz ruku neprijatelja vaših unaokolo, te živeste bez straha.

12 Ali kad videste Nasa, cara amonskog, gde dodje na vas, rekoste mi: Ne, nego car neka caruje nad nama, premda Gospod Bog vaš beše Car vaš.

13 Sada dakle, eto cara kog izabrate, kog iskaste; evo Gospod je postavio cara nad vama.

14 Ako se uzbojite Gospoda, i Njemu uzaslužite, i uzaslušate glas Njegov i ne usprotivite se zapovesti Gospodnjoj, tada ćete i vi i car vaš koji caruje nad vama ići za Gospodom Bogom svojim.

- 15** Ako li ne uzaslušate glas Gospodnji, nego se usprotivite zapovesti Gospodnjoj, tada će biti ruka Gospodnja protiv vas kao što je bila protiv otaca vaših.
- 16** Ali stanite sada još, i vidite ovu stvar veliku koju će učiniti Gospod pred vašim očima.
- 17** Nije li danas žetva pšenična? Ja ću prizvati Gospoda, i spustiće gromove i dažd, da razumete i vidite koliko je zlo što učiniste pred Gospodom iskavši sebi cara.
- 18** Tada Samuilo zavapi ka Gospodu, i Gospod spusti gromove i dažd u taj dan; i sav se narod poboja vrlo Gospoda i Samuila.
- 19** I reče sav narod Samuilu: Moli se za sluge svoje Gospodu Bogu svom da ne pomremo; jer dodasmo k svim gresima svojim zlo ištući sebi cara.
- 20** Tad reče Samuilo narodu: Ne bojte se, vi ste učinili sve ovo zlo; ali ne odstupajte od Gospoda, nego služite Gospodu svim srcem svojim.
- 21** Ne odstupajte; jer biste pošli za ništavim stvarima, koje ne pomažu, niti izbavljaju, jer su ništave.
- 22** Jer Gospod neće ostaviti narod svoj radi velikog imena svog; jer Gospodu bi volja da vas učini svojim narodom.
- 23** A meni ne dao Bog da zgrešim Gospodu i prestanem moliti se za vas; nego ću vas upućivati na put dobar i prav.
- 24** Samo se Bojte Gospoda i služite mu istinito, svim srcem svojim, jer vidite, kakve je velike stvari učinio za vas.
- 25** Ako li zlo učinite, propašćete i vi i car vaš.

ПОГЛАВЉЕ 13

Kad Saul bi car godinu dana (a carova dve godine nad Izrailjem),

- 2** Izabra sebi Saul tri hiljade izmedju sinova Izrailjevih; i behu kod Saula dve hiljade u Mihmasu i u gori vetiljskoj, a jedna hiljada s Jonatanom u Gavaji Venijaminovoj; a ostali narod raspusti u šatore njihove.
- 3** I Jonatan pobi stražu filistejsku koja beše u Gavaji, i čuše za to Filisteji. A Saul zapovedi, te trubiše u trube po svoj zemlji govoreći: Neka čuju Jevreji.
- 4** I tako ču sav Izrailj gde rekoše: Pobi Saul stražu filistejsku; i stoga Izrailj omrznu Filistejima. I sazvan bi narod za Saulom u Galgal.
- 5** A Filisteji se skupiše da vojuju na Izrailja, trideset hiljada kola i šest hiljada konjika, i mnoštvo naroda kao pesak na bregu morskom; i izašavši stadoše u logor u Mihmasu, s istoka od Ven-Avena.
- 6** I Izrailjci se videše u nevolji, jer narod bi pritešnjen; te se sakri u pećine i u česte i u kamenjake i u raseline i u jame.
- 7** A drugi Jevreji predjoše preko Jordana u zemlju Gadovu i Galadovu. A Saul još beše u Galgalu, i sav narod što idjaše za njim beše u strahu.
- 8** I počeka sedam dana do roka Samuilovog. Ali Samuilo ne dodje u Galgal; te se narod stade razlaziti od njega.
- 9** Tada reče Saul: Dodajte mi žrtvu paljenicu i žrtve zahvalne. I prinese žrtvu paljenicu.
- 10** I kad prinese žrtvu paljenicu, gle, dodje Samuilo. I Saul izadje mu na susret da ga pozdravi.
- 11** A Samuilo mu reče: Šta si učinio? A Saul odgovori: Kad videh gde se narod razlazi od mene, a ti ne dodje do roka, i Filisteji se skupili u Mihmasu,
- 12** Rekoh: Sad će udariti Filisteji na me u Galgal, a ja se još ne pomolih Gospodu: te se

usudih i prinesoh žrtvu paljenicu.

13 Tada reče Samuilo Saulu: Ludo si radio što nisi držao zapovesti Gospoda Boga svog, koju ti je zapovedao; jer bi sada Gospod utvrdio carstvo tvoje nad Izrailjem doveka.

14 A sada carstvo tvoje neće se održati. Gospod je našao sebi čoveka po srcu svom, i njemu je zapovedio Gospod da bude vodj narodu Njegovom, jer nisi držao šta ti je zapovedio Gospod.

15 Potom diže se Samuilo i otide iz Galgala u Gavaju Venijaminovu. I Saul izbroja narod koji osta kod njega, i beše ga do šest stotina ljudi.

16 I Saul i sin mu Jonatan i narod što beše s njima, stajahu u Gavaji Venijaminovoj; a Filisteji stajahu u logoru u Mihmasu.

17 I izidjoše tri čete iz logora filistejskog da plene: Jedna četa udari putem k Ofri u zemlju sovalsku;

18 A druga četa udari putem k Vet-Oronu; a treća udari putem k medji koja gleda prema dolini sevojimskoj u pustinju.

19 A u celoj zemlji izrailjskoj ne beše kovača, jer Filisteji rekoše: Da ne bi gradili Jevreji mačeva ni kopanja.

20 Zato silažahu svi Izrailjci k Filistejima kad koji htede poklepati raonik ili motiku ili sekiru ili srp.

21 I behu se zatupili raonici i motike i vile troroge i sekire, i same ostane trebaše zaoštriti.

22 Zato kad dodje vreme boju, ne nadje se mača ni koplja ni u koga u narodu koji beše sa Saulom i Jonatanom; samo beše u Saula i u Jonatana sina njegovog.

23 I straža filistejska izadje u klanac kod Mihmasa.

ПОГЛАВЉЕ 14

Jedan dan reče Jonatan, sin Saulov, momku svom koji mu nošase oružje: Hajde da idemo k straži filistejskoj koja je na onoj strani. A ocu svom ne kaza ništa.

2 A Saul stajaše kraj brda pod šipkom, koji beše u Migronu; i naroda beše s njim oko šest stotina ljudi.

3 I Ahija sin Ahitova brata Ihavoda sina Finesa sina Ilija sveštenika Gospodnjeg u Silomu nošase oplećak. I narod ne znaše da je otišao Jonatan.

4 A u klancu kojim htede Jonatan otići k straži filistejskoj, behu dve strmene stene, jedna s jedne strane a druga s druge, i jedna se zvaše Voses a druga Sene.

5 I jedna od njih stajaše sa severa prema Mihmasu, a druga s juga prema Gavaji.

6 I Jonatan reče momku koji mu nošase oružje: Hajde da otidemo k straži tih neobrezanih; može biti da će nam učiniti šta Gospod, jer Gospodu ne smeta izbaviti s množinom ili s malinom.

7 A onaj što mu nošase oružje odgovori mu: Čini šta ti je god u srcu, idi, evo ja ću ići s tobom kuda god hoćeš.

8 A Jonatan mu reče: Evo, otići ćemo k tim ljudima, i pokazaćemo im se.

9 Ako nam kažu: Čekajte dokle dodjemo k vama, tada ćemo se ustaviti na svom mestu, i nećemo ići k njima.

10 Ako li kažu: Hodite k nama, tada ćemo otići; jer nam ih Gospod predade u ruke. To će nam biti znak.

11 I pokazaše se obojica straži filistejskoj; a Filisteji rekoše: Gle, izlaze Jevreji iz rupa u koje su se sakrili.

- 12** I stražari rekoše Jonatanu i momku koji mu nošase oružje: Hodite k nama da vam kažemo nešto. I Jonatan reče onom što mu nošase oružje: Hajde za mnom, jer ih predade Gospod u ruke Izrailju.
- 13** Tako puzaše Jonatan rukama i nogama, a za njim momak što mu nošase oružje; i padahu pred Jonatanom, i ubijaše ih za njim onaj što mu nošase oružje.
- 14** I to bi prvi boj, u kome pobi Jonatan i momak što mu nošase oružje oko dvadeset ljudi, otprilike na po rala zemlje.
- 15** I udje strah u logor u polju i u sav narod; i straža i oni koji behu izašli da plene prepadoše se, i zemlja se usколеba, jer beše strah od Boga.
- 16** A straža Saulova u Gavaji Venijaminovoj opazi gde se mnoštvo uzbunilo i usprepadalo.
- 17** Tada reče Saul narodu koji beše s njim: Pregledajte i vidite ko je otišao od nas. I kad pregledaše, gle, ne beše Jonatana i momka njegovog koji mu nošase oružje.
- 18** I reče Saul Ahiji: Donesi kovčeg Božji; jer kovčeg Božji beše tada kod sinova Izrailjevih.
- 19** A dok govoraše Saul svešteniku, zabuna u logoru filistejskom bivaše sve veća, i Saul reče svešteniku: Ostavi.
- 20** I Saul i sav narod što beše s njim skupiše se i dodjoše do boja, i gle, povadili behu mačeve jedan na drugog, i zabuna beše vrlo velika.
- 21** A beše s Filistejima Jevreja kao pre, koji idjahu s njima na vojsku svuda; pa i oni pristaše uz Izrailjce, koji behu sa Saulom i Jonatanom.
- 22** I svi Izrailjci koji se behu sakrili u gori Jefremovoj kad čuše da beže Filisteji, naklopiše se i oni za njima bijući ih.
- 23** I izbavi Gospod Izrailja u onaj dan; i boj otide dori do Vet-Avena.
- 24** I Izrailjci se vrlo umoriše onaj dan; a Saul zakle narod govoreći: Da je proklet koji jede šta do večera, da se osvetim neprijateljima svojim. I ne okusi narod ništa.
- 25** I sav narod one zemlje dodje u šumu, gde beše mnogo meda po zemlji.
- 26** I kad dodje narod u šumu, vide med gde teče; ali niko ne prinese ruke k ustima svojim: jer se narod bojaše zakletve.
- 27** Ali Jonatan ne ču kad otac njegov zakle narod, te pruži štap koji mu beše u ruci, i zamoči kraj u saće, i primače ruku svoju k ustima svojim, i zasvetliše mu se oči.
- 28** A jedan iz naroda progovori i reče: Otac je tvoj zakleo narod rekavši: Da je proklet ko bi jeo šta danas; stoga susta narod.
- 29** Tada reče Jonatan: Smeo je zemlju otac moj; vidite kako mi se zasvetliše oči, čim okusih malo meda.
- 30** A da je još narod slobodno jeo danas od plena neprijatelja svojih, koji nadje! Ne bi li polom filistejski bio još veći?
- 31** I tako pobiše onaj dan Filisteje od Mihmasa do Ajalona, i narod se vrlo umori.
- 32** I naklopi se narod na plen, i nahvataše ovaca i volova i telaca, i poklaše ih na zemlji, i stade narod jesti s krvlju.
- 33** I javiše Saulu govoreći: Evo narod greši Gospodu jedući s krvlju. A on reče: Neveru učiniste; dovaljajte sada k meni velik kamen.
- 34** Zatim reče Saul: Razidjite se medju narod i recite: Dovedite svaki k meni vola svog i ovcu svoju; i ovde zakoljite i jedite, i nećete grešiti Gospodu jedući s krvlju. I donese sav narod, svaki svog vola svojom rukom one noći, i onde klaše.
- 35** I načini Saul oltar Gospodu; to bi prvi oltar koji načini Gospodu.
- 36** Potom reče Saul: Hajdemo za Filistejima noćas, da ih plenimo do jutra, i da ih ne ostavimo ni jednog. A oni rekoše: Čini šta ti je god volja. Ali sveštenik reče: Da pristupimo

ovde k Bogu.

37 I upita Saul Boga: Hoću li ići za Filistejima? Hoćeš li ih dati u ruke Izrailju? Ali ne odgovori mu onaj dan.

38 Zato reče Saul: Pristupite ovamo svi glavari narodni, i tražite i vidite na kome je greh danas.

39 Jer kako je živ Gospod koji izbavlja Izrailja, ako bude i na Jonatanu sinu mom, poginuće zaista. I ne odgovori mu niko iz svega naroda.

40 Potom reče svemu Izrailju: Vi budite s jedne strane, a ja i Jonatan, sin moj, bićemo s druge strane. A narod reče Saulu: Čini šta ti je drago.

41 Tada reče Saul Gospodu Bogu Izrailjevom: Pokaži pravoga. I obliču se Jonatan i Saul, a narod izadje prav.

42 I reče Saul: Bacite žreb za me i za Jonatana, sina mog. I obliču se Jonatan.

43 Tada reče Saul Jonatanu: Kaži mi šta si učinio? I kaza mu Jonatan i reče: Samo sam okusio malo meda nakraj štapa koji mi beše u ruci; evo me; hoću li poginuti?

44 A Saul reče: To neka mi učini Bog i to neka doda, poginućeš, Jonatane!

45 Ali narod reče Saulu: Zar da pogine Jonatan, koji je učinio ovo spasenje veliko u Izrailju? Bože sačuvaj! Tako živ bio Gospod, neće pasti na zemlju nijedna dlaka s glave njegove, jer je s pomoću Božjom učinio to danas. I tako izbavi narod Jonatana, te ne pogibe.

46 Tada se vrati Saul od Filisteja, a Filisteji otidoše u svoje mesto.

47 I Saul carujući nad Izrailjem ratovaše na sve neprijatelje svoje, na Moavce i na sinove Amonove i na Edomce i na careve sovske i na Filisteje, i kuda se god obraćаше, nadvladjivaše.

48 Skupi takodje vojsku i pobi Amalika; i izbavi Izrailja iz ruku onih koji ga plenjahu.

49 A Saul imaše sinove: Jonatana i Isuja i Melhisuja; a dvema kćerima njegovim behu imena prvenici Merava, a mladjoj Mihala.

50 A ženi Saulovoj beše ime Ahinoama, kći Ahimasova; a vojvodi njegovom beše ime Avenir sin Nira strica Saulovog.

51 Jer Kis otac Saulov i Nir otac Avenirov behu sinovi Avilovi.

52 I beše veliki rat s Filistejima svega veka Saulovog; i koga god vidjaše Saul hrabrog i junaka, uzimaše ga k sebi.

ПОГЛАВЉЕ 15

A Samuilo reče Saulu: Gospod me je poslao da te pomažem za cara nad narodom Njegovim, nad Izrailjem; slušaj dakle reči Gospodnje.

2 Ovako veli Gospod nad vojskama: Opomenuh se šta je učinio Amalik Izrailju, kako mu se opro na putu kad je išao iz Misira.

3 Zato idi i pobij Amalika, i zatri kao prokleta sve što god ima; ne žali ga, nego pobij i ljude i žene i decu i šta je na sisi i volove i ovce i kamile i magarce.

4 Tada Saul sazva narod, i izbroja ih u Telaimu, i beše ih dvesta hiljada pešaka i deset hiljada ljudi od Jude.

5 I dodje Saul do grada amaličkog, i namesti zasedu u potoku.

6 I reče Saul Kenejima: Idite, odvojite se, uklonite se od Amalika, da vas ne bi potro s njima; jer ste vi učinili milost svim sinovima Izrailjevim kad su išli iz Misira. I otidoše Keneji od Amalika.

- ⁷ I Saul pobi Amalike od Avile do Sura, koji je prema Misiru.
- ⁸ I uhvati Agaga cara amaličkog živog, a sav narod njegov pobi oštirim mačem.
- ⁹ I Saul i narod njegov poštede Agaga i najbolje ovce i najbolje volove i ugojenu stoku i jaganjce i sve što beše dobro, i ne hteše pobiti; nego šta beše zlo i bez cene, ono pobiše.
- ¹⁰ Zato dodje reč Gospodnja k Samuilu govoreći:
- ¹¹ Kajem se što sam Saula postavio carem, jer je odstupio od mene, i nije izvršio moje reči. I rasrdi se Samuilo vrlo, i vikaše ka Gospodu svu noć.
- ¹² I ustavši rano Samuilo podje pred Saula. I javiše Samuilu govoreći: Saul dodje u Karmil, i eno podiže sebi spomenik, pa se vrati odande i otide dalje i sidje u Galgal.
- ¹³ Kad Samuilo dodje k Saulu, reče mu Saul: Blagosloven da si Gospodu! Izvršio sam reč Gospodnju.
- ¹⁴ A Samuilo reče: Kakva je to bleka ovaca u ušima mojim? I rika volova koju čujem?
- ¹⁵ A Saul reče: Od Amalika dognaše ih; jer narod poštede najbolje ovce i najbolje volove da prinese na žrtvu Gospodu Bogu tvom; ostalo pak pobismo kao prokletu.
- ¹⁶ A Samuilo reče Saulu: Stani da ti kažem šta mi je rekao Gospod noćas. Reče mu: Govori.
- ¹⁷ Tada reče Samuilo: Nisi li bio mali sam u svojim očima, pak si postao glava plemenima Izrailjevim, i Gospod te pomaza za cara nad Izrailjem?
- ¹⁸ I Gospod te posla na ovaj put i reče: Idi, pobij grešne Amalike, i vojuj na njih dokle ih ne istrebite.
- ¹⁹ Zašto, dakle, ne poslušaj glas Gospodnji, nego se naklopi na plen, i učini zlo pred Gospodom?
- ²⁰ A Saul odgovori Samuilu: Ta poslušao sam glas Gospodnji, i išao sam putem kojim me posla Gospod, i doveo sam Agaga cara amaličkog, a Amalike sam istrebio.
- ²¹ Nego narod uze od plena ovce i volove, najbolje između prokletih stvari, da prinese na žrtvu Gospodu Bogu tvom u Galgalu.
- ²² Ali Samuilo reče: Zar su mile Gospodu žrtve paljenice i prinosi kao kad se sluša glas Njegov? Gle, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost od pretiline ovnujske.
- ²³ Jer je neposlušnost kao greh od čaranja, i nepokornost kao sujeverstvo i idolopoklonstvo. Odbacio si reč Gospodnju, zato je i On tebe odbacio da ne budeš više car.
- ²⁴ Tada reče Saul Samuilu: Zgrešio sam što sam prestupio zapovest Gospodnju i tvoje reči; jer pobijah se naroda i poslušah glas njegov.
- ²⁵ Nego sada oprosti mi greh moj, i vrati se sa mnom da se poklonim Gospodu.
- ²⁶ A Samuilo reče Saulu: Neću se vratiti s tobom, jer si odbacio reč Gospodnju, i zato je tebe Gospod odbacio da ne budeš više car nad Izrailjem.
- ²⁷ I Samuilo se okrete da ide, ali ga Saul uhvati za skut od plašta njegovog, te se odadre.
- ²⁸ Tada mu reče Samuilo: Odadno je Gospod carstvo Izrailjevo od tebe danas, i dao ga bližnjem tvom, koji je bolji od tebe.
- ²⁹ I doista Junak Izrailjev neće slagati, niti će se raskajati; jer nije čovek da se kaje.
- ³⁰ A on reče: Zgrešio sam; ali mi sad učini čast pred starešinama naroda mog i pred Izrailjem, i vrati se sa mnom da se poklonim Gospodu Bogu tvom.
- ³¹ I vrativši se Samuilo otide za Saulom, i pokloni se Saul Gospodu.
- ³² Potom reče Samuilo: Dovedite mi Agaga, cara amaličkog. I dodje k njemu Agag veseo, jer govoraše Agag: Zaista, prošla je gorčina smrtna.
- ³³ Ali Samuilo reče: Kako je tvoj mač učinio te su žene ostale bez dece, tako će ostati bez

dece tvoja majka medju ženama. I iseče Samuilo Agaga pred Gospodom u Galgalu.

³⁴ Potom otide Samuilo u Ramu, a Saul otide kući svojoj u Gavaju Saulovu.

³⁵ I Samuilo ne vide više Saula do svoje smrti, i plakaše Samuilo za Saulom, što se Gospod pokaja što je postavio Saula carem nad Izrailjem.

ПОГЛАВЉЕ 16

A Gospod reče Samuilu: Dokle ćeš ti plakati za Saulom kad ga ja odbacih da ne caruje više nad Izrailjem? Napuni rog svoj ulja, i hodi da te pošaljem k Jeseju Vitlejemcu, jer izmedju njegovih sinova izabrah sebi cara.

² A Samuilo reče: Kako da idem? Jer će čuti Saul, pa će me ubiti. A Gospod odgovori: Uzmi sa sobom junicu iz goveda, pa reci: Dodjoh da prinesem žrtvu Gospodu.

³ I pozovi Jeseja na žrtvu, a ja ću ti pokazati šta ćeš činiti, i pomaži mi onog koga ti kažem.

⁴ I učini Samuilo kako mu kaza Gospod, i dodje u Vitlejem; a starešine gradske uplašivši se istrčашe preda nj, i rekoše mu: Jesi li došao dobro?

⁵ A on reče: Dobro; došao sam da prinesem žrtvu Gospodu; osveštajte se i hodite sa mnom na žrtvu. Pa osvešta i Jeseja i sinove njegove i pozva ih na žrtvu.

⁶ I kad dodjoše videvši Elijava reče: Jamačno je pred Gospodom pomazanik Njegov.

⁷ Ali Gospod reče Samuilu: Ne gledaj na lice njegovo ni na visinu rasta njegovog, jer sam ga odbacio; jer ne gledam na šta čovek gleda: Čovek gleda šta je na očima, a Gospod gleda na srce.

⁸ I dozva Jesej Avinadava, i reče mu da ide pred Samuila. A on reče: Ni tog nije izabrao Gospod.

⁹ Potom Jesej reče Sami da ide. A on reče: Ni tog nije izabrao Gospod.

¹⁰ Tako reče Jesej te prodjoše sedam sinova njegovih pred Samuila; a Samuilo reče Jeseju: Nije Gospod izabrao tih.

¹¹ Potom reče Samuilo Jeseju: Jesu li ti to svi sinovi? A on reče: Ostao je još najmladji; eno ga, pase ovce. Tada reče Samuilo Jeseju: Pošlji, te ga dovedi, jer nećemo sedati za sto dokle on ne dodje.

¹² I posla, te ga dovede. A beše smedj, lepih očiju i lepog stasa. I Gospod reče: Ustani, pomaži ga, jer je to.

¹³ Tada Samuilo uze rog sa uljem, i pomaza ga usred braće njegove; i sidje duh Gospodnji na Davida i osta na njemu od tog dana. Potom usta Samuilo i otide u Ramu.

¹⁴ A duh Gospodnji otide od Saula, i uznemiravaše ga zao duh od Gospoda.

¹⁵ I rekoše Saulu sluge njegove: Gle, sada te uznemiruje zli duh Božiji.

¹⁶ Neka gospodar naš zapovedi slugama svojim koje stoje pred tobom, da potraže čoveka koji zna udarati u gusle, pa kad te napadne zli duh Božji, neka udara rukom svojom, i odlakšaće ti.

¹⁷ I reče Saul slugama svojim: Potražite čoveka koji zna dobro udarati u gusle, i dovedite mi ga.

¹⁸ A jedan izmedju sluga njegovih odgovori i reče: Evo, ja znam sina Jeseja Vitlejemca, koji ume dobro udarati u gusle, i hrabar je junak i ubojnik, i pametan je i lep, i Gospod je s njim.

¹⁹ I Saul posla ljude k Jeseju i poruči: Pošlji mi Davida sina svog koji je kod ovaca.

²⁰ A Jesej uze magarca i hleba i mešinu vina i jedno jare, i posla Saulu po Davidu, sinu

svom.

21 I David dodje k Saulu i izadje preda nj, i omile Saulu veoma, te ga postavi da mu nosi oružje.

22 Potom posla Saul k Jeseju i poruči: Neka David ostane kod mene, jer je našao milost preda mnom.

23 I kad bi duh Božji napao Saula, David uzevši gusle udarao bi rukom svojom, te bi Saul odahnuo i bilo bi mu bolje, jer bi zli duh otišao od njega.

ПОГЛАВЉЕ 17

Tada Filisteji skupiše vojsku svoju da vojuju, i skupiše se u Sokotu Judinom, i stadoše u logor izmedju Sokota i Azike na medji damimskoj.

2 A Saul i Izrailjci skupiše se i stadoše u logor u dolini Ili, i uvrstaše se prema Filistejima.

3 I Filisteji stajahu na brdu odonuda a Izrailjci stajahu na brdu odovuda, a medju njima beše dolina.

4 I izadje iz logora filistejskog jedan zatočnik po imenu Golijat iz Gata, visok šest lakata i ped.

5 I na glavi mu beše kapa od bronzе, i oklop pločast na njemu od bronzе; i beše oklop težak pet hiljada sikala.

6 I nogavice od bronzе behu mu na nogama, i štit od bronzе na ramenima.

7 A kopljača od koplja mu beše kao vratilo, a gvoždja u koplju mu beše šest stotina sikala; i koji mu oružje nošаше idjaše pred njim.

8 On stavši vikaše vojsku izrailjsku, i govoraše im: Što ste izašli uvrstavši se? Nisam li ja Filistejin a vi sluge Saulove? Izberite jednog izmedju sebe, pa neka izadje k meni.

9 Ako me nadjača i pogubi me, mi ćemo vam biti sluge; ako li ja njega nadjačam i pogubim ga, onda ćete vi biti nama sluge, i služićete nam.

10 Još govoraše Filistejin: Ja osramotih danas vojsku izrailjsku: dajte mi čoveka da se bijemo.

11 A kad Saul i sav Izrailj ču šta reče Filistejin, prepadoše se i uplašiše se vrlo.

12 A beše David sin jednog Efraćanina, iz Vitlejema Judinog, kome ime beše Jesej, koji imaše osam sinova i beše u vreme Saulovo star i vremenit medju ljudima.

13 I tri najstarija sina Jesejeva otidoše za Saulom na vojsku; a imena trojici sinova njegovih koji otidoše na vojsku behu prvencu Elijav a drugom Avinadav a trećem Sama.

14 A David beše najmladji. I ona tri najstarija otidoše za Saulom.

15 A David otide od Saula i vrati se u Vitlejem da pase ovce oca svog.

16 A Filistejin izlažаше jutrom i večerom, i staja četrdeset dana.

17 A Jesej reče Davidu, sinu svom: Uzmi sada za braću svoju efu ovog prženog žita i ovih deset hlebova, i odnesi brže u logor braći svojoj.

18 A ovih deset mladih siraca odnesi hiljadniku, i vidi braću svoju kako su, i donesi od njih znak.

19 A Saul i oni i sav Izrailj behu u dolini Ili ratujući s Filistejima.

20 I tako David usta rano i ostavi ovce na čuvaru; pa uze i otide kako mu zapovedi Jesej; i dodje na mesto gde beše logor, i vojska izlažаше da se vrsta za boj, i podizaše ubojnu viku.

21 I stajaše vojska izrailjska i filistejska jedna prema drugoj.

- ²² Tada ostavi David svoj prtljag kod čuvara koji čuvaše prtljag i otrča u vojsku, i dodje i zapita braću svoju za zdravlje.
- ²³ I dokle govoraše s njima, gle, onaj zatočnik po imenu Golijat Filistejin iz Gata, izadje iz vojske filistejske i govoraše kao pre, i David ču.
- ²⁴ A svi Izrailjci kad videše tog čoveka, uzbegoše od njega, i beše ih strah veoma.
- ²⁵ I govorahu Izrailjci: Videste li tog čoveka što izadje? Jer izadje da sramoti Izrailja. A ko bi ga pogubio, car bi mu dao silno blago, i kćer svoju dao bi mu; i oslobodio bi dom oca njegovog u Izrailju.
- ²⁶ Tada reče David ljudima koji stajahu oko njega govoreći: Šta će se učiniti čoveku koji pogubi tog Filistejina i skine sramotu s Izrailja? Jer ko je taj Filistejin neobrezani da sramoti vojsku Boga Živog?
- ²⁷ A narod mu odgovori iste reči govoreći: To će se učiniti onome ko ga pogubi.
- ²⁸ A kad ču Elijav brat njegov najstariji kako se razgovara s tim ljudima, razljuti se Elijav na Davida, i reče mu: Što si došao? I na kome si ostavio ono malo ovaca u pustinji? Znam ja obest tvoju i zloću srca tvog; došao si da vidiš boj.
- ²⁹ A David reče: Šta sam sad učinio? Zapovedjeno mi je.
- ³⁰ Potom okrenu se od njega k drugom i zapita kao pre; i narod mu odgovori kao pre.
- ³¹ I kad čuše reči koje govoraše David, javiše ih Saulu, a on ga dozva k sebi.
- ³² I David reče Saulu: Neka se niko ne plaši od onog; sluga će tvoj izaći i biće se s Filistejinom.
- ³³ A Saul reče Davidu: Ne možeš ti ići na Filistejina da se biješ s njim, jer si ti dete a on je vojnik od mladosti svoje.
- ³⁴ A David reče Saulu: Sluga je tvoj pasao ovce oca svog; pa kad dodje lav ili medved i odnese ovcu iz stada,
- ³⁵ Ja potrčah za njim, i udarih ga i oteh mu iz čeljusti; i kad bi skočio na me; uhvatih ga za grlo, te ga bih i ubih.
- ³⁶ I lava i medveda ubijao je tvoj sluga, pa će i taj Filistejin neobrezani proći kao oni; jer osramoti vojsku Boga Živog.
- ³⁷ Još reče David: Gospod koji me je sačuvao od lava i medveda, On će me sačuvati i od ovog Filistejina. Tada reče Saul Davidu: Idi, i Gospod neka bude s tobom.
- ³⁸ I Saul dade Davidu svoje oružje, i metnu mu na glavu kapu svoju od bronzine i metnu oklop na nj.
- ³⁹ I pripasa David mač njegov preko svog odela i podje, ali ne beše navikao, pa reče David Saulu: Ne mogu ići s tim, jer nisam navikao. Pa skide David sa sebe.
- ⁴⁰ I uze štap svoj u ruku, i izabra na potoku pet glatkih kamena i metnu ih u torbu pastirsku, koju imaše, i uze praću svoju u ruku, i tako podje ka Filistejinu.
- ⁴¹ A i Filistejin idjaše sve bliže k Davidu, a čovek koji mu nošaše oružje, idjaše pred njim.
- ⁴² A kad Filistejin pogleda i vide Davida, podsmehn mu se, što beše mlad i smedj i lepog lica.
- ⁴³ I reče Filistejin Davidu: Eda li sam pseto, te ideš na me sa štapom? I proklinjaše Filistejin Davida bogovima svojim.
- ⁴⁴ I reče Filistejin Davidu: Hodi k meni da dam telo tvoje pticama nebeskim i zverima zemaljskim.
- ⁴⁵ A David reče Filistejinu: Ti ideš na me s mačem i s kopljem i sa štitom; a ja idem na te u ime Gospoda nad vojskama, Boga vojske Izrailjeve, kog si ružio.
- ⁴⁶ Danas će te Gospod dati meni u ruke, i ubiću te, i skinuću glavu s tebe, i daću danas

telesa vojske filistejske pticama nebeskim i zverima zemaljskim, i poznaće sva zemlja da je Bog u Izrailju.

47 I znaće sav ovaj zbor da Gospod ne spasava mačem ni kopljem, jer je rat Gospodnji, zato će vas dati nama u ruke.

48 A kad se Filistejin podiže i dodje bliže k Davidu, David brže istrča na bojište pred Filistejina.

49 I David turi ruku svoju u torbu svoju, i izvadi iz nje kamen, i baci ga iz praće, i pogodi Filistejina u čelo i udje mu kamen u čelo, te pade ničice na zemlju.

50 Tako David praćom i kamenom nadjača Filistejina, i udari Filistejina i ubi ga; a nemaše David mača u ruci.

51 I pritrčavši David stade na Filistejina, i zgrabi mač njegov i izvuče ga iz korica i pogubi ga i odseče mu glavu. A Filisteji kad videše gde pogibe junak njihov pobegoše.

52 A Izrailjci i Judejci ustaše i povikaše i poteraše Filisteje do doline i do vrata akaronskih; i padaše pobijeni Filisteji po putu sarajimskom do Gata i do Akarona.

53 Potom se vratiše sinovi Izrailjevi teravši Filisteje, i opleniše logor njihov.

54 A David uze glavu Filistejinovu, i odnese je u Jerusalem, a oružje njegovo ostavi u svojoj kolibi.

55 A kad Saul vide Davida gde ide pred Filistejina, reče Aveniru vojvodi: Čiji je sin taj mladić, Avenire? A Avenir reče: Kako je živa duša tvoja care, ne znam.

56 A car reče: Pitaj čiji je sin taj mladić.

57 A kad se vrati David pogubivši Filistejina, uze ga Avenir i izvede ga pred Saula, a u ruci mu beše glava Filistejinova.

58 I Saul reče mu: Čiji si sin, dete? A David reče: Ja sam sin slugе tvog Jeseja Vitlejemca.

ПОГЛАВЉЕ 18

1 kad svrši razgovor sa Saulom, duša Jonatanova prionu za dušu Davidovu, i Jonatan ga zapazi kao svoju dušu.

2 I uze ga Saul taj dan, i ne dade mu da se vrati kući oca svog.

3 I Jonatan učini veru s Davidom, jer ga ljubljашe kao svoju dušu.

4 I skide Jonatan sa sebe plašt, koji nošашe, i dade ga Davidu, i odelo svoje i mač svoj i luk svoj i pojas svoj.

5 I idjaše David na šta ga god Saul pošiljaše, i beše srećan, i postavi ga Saul nad vojnicima, i omile svemu narodu, pa i slugama Saulovim.

6 A kad se vraćahu, i kad se David vraćашe ubivši Filistejina, izlaziše žene iz svakog grada Izrailjevog pevajući i igrajući na susret caru Saulu, s bubnjevima i s veseljem i guslama.

7 I otpevajući žene jedne drugima uza svirke govorahu: Saul zgubi svoju hiljadu, ali David svojih deset hiljada.

8 I razgnevi se Saul vrlo, i ne biše mu po volji te reči, i reče: Davidu dadoše deset hiljada, a meni dadoše hiljadu; još mu samo carstvo treba.

9 I od tog dana Saul gledaše popreko Davida.

10 A sutradan napade Saula zli duh Božji, te prorokovaše u kući, a David mu udaraše rukom svojom u gusle kao pre: a Saulu u ruci beše koplje.

11 I Saul baci koplje govoreći: Da prikujem Davida za zid. Ali mu se David izmače dva puta.

12 I Saula beše strah od Davida, jer Gospod beše s njim, a od Saula beše odstupio.

- 13** Zato ga ukloni Saul od sebe, i postavi ga hiljadnikom; i on odlažaše i dolažaše pred narodom.
- 14** I David beše srećan u svemu što činjaše, jer Gospod beše s njim.
- 15** A Saul videći da je veoma srećan, bojaše ga se.
- 16** A sav Izrailj i Juda ljubljaše Davida, jer on odlažaše i dolažaše pred njima.
- 17** I reče Saul Davidu: Evo, kćer svoju stariju Meravu daću ti za ženu, samo mi budi hrabar i vodi ratove Gospodnje. Jer Saul govoraše: Neću da se digne moja ruka na nj, nego filistejska ruka neka se digne na nj.
- 18** A David reče Saulu: Ko sam ja i kakav je život moj ili dom oca mog u Izrailju, da budem zet carev?
- 19** A kad dodje vreme da Meravu, kćer Saulovu, dadu Davidu, dadoše je Adrilu Meolaćaninu za ženu.
- 20** Ali Davida ljubljaše Mihala, kći Saulova; a kad to javiše Saulu, bi mu po volji.
- 21** I reče Saul: Daću mu je da mu bude zamka i da se diže na nj ruka filistejska. A Davidu reče Saul: Bićeš mi danas zet s drugom.
- 22** I zapovedi Saul slugama svojim: Recite Davidu tajno i govorite: Gle, omileo si caru, i sve sluge njegove ljube te; budi sada zet carev.
- 23** I sluge Saulove rekoše te reči Davidu, a David reče: Mislite li da je lako biti zet carev? Ta ja sam siromah i mali čovek.
- 24** I Saulu javiše ovo sluge njegove govoreći: Ovako reče David.
- 25** A Saul reče: Ovako recite Davidu: Ne traži car uzdarja, nego sto okrajaka filistejskih, da se car osveti svojim neprijateljima. A Saul mišljaše kako bi David pao u ruke Filistejima.
- 26** I sluge njegove kazaše Davidu te reči, i Davidu bi po volji da postane carev zet. I vreme se još ne navršilo.
- 27** A David usta i otide sa svojim ljudima, i pobi dvesta Filisteja. I donese David okrajke njihove, i dadoše ih na broj caru da bi postao carev zet. I Saul mu dade za ženu Mihalu kćer svoju.
- 28** I Saul vide i pozna da je Gospod sa Davidom; i Mihala kći Saulova ljubljaše ga.
- 29** A Saul se još većma poboja Davida; i beše Saul jednako neprijatelj Davidu.
- 30** A knezovi filistejski udarahu; i kad god udarahu, David beše srećniji od svih sluga Saulovih, i ime se njegovo vrlo proslavi.

ПОГЛАВЉЕ 19

- 1** Saul govori Jonatanu sinu svom i svim slugama svojim da ubiju Davida; ali Jonatan sin Saulov ljubljaše veoma Davida.
- 2** I javi Jonatan Davidu i reče mu: Saul, otac moj, traži da te ubije; nego se čuvaj sutra, skloni se gdegod i prikrij se.
- 3** A ja ću izaći i stajaću pored oca svog u polju gde ti budeš, i govoriću o tebi s ocem svojim, i šta doznam javiću ti.
- 4** I Jonatan progovori za Davida Saulu ocu svom, i reče mu: Da se ne ogreši car o slugu svog Davida, jer se on nije ogrešio o tebe, nego je još vrlo dobro za te šta je činio.
- 5** Jer nije mario za život svoj i pobio je Filisteje, i Gospod učini spasenje veliko svemu Izrailju; video si i radovao si se; pa zašto bi se ogrešio o krv pravu i ubio Davida nizašta?
- 6** I posluša Saul Jonatana, i zakle se Saul: Tako živ bio Gospod, neće poginuti.

- ⁷ Tada Jonatan dozva Davida, i kaza mu Jonatan sve ovo; i dovede Jonatan Davida k Saulu, i opet bi pred njim kao pre.
- ⁸ I nasta opet rat, i David izadje i pobi se s Filistejima, i razbi ih veoma, te bežaše od njega.
- ⁹ Potom zli duh Gospodnji napade Saula kad sedjaše kod kuće i držaše koplje u ruci, a David udaraše rukom o gusle.
- ¹⁰ I Saul htjede Davida kopljem prikovati za zid, ali se on izmače Saulu, te koplje udari u zid, a David pobeže i izbavi se onu noć.
- ¹¹ A Saul posla ljude ka kući Davidovoj da ga čuvaju i ujutru ubiju. A to javi Davidu žena njegova Mihala govoreći: Ako noćas ne izbaviš dušu svoju, ujutru ćeš poginuti.
- ¹² Tada Mihala spusti Davida kroz prozor, te otide i pobeže i izbavi se.
- ¹³ A Mihala uze lik, i metnu ga u postelju, i metnu mu pod glavu uzglavlje od kostreti, i pokri ga haljinom.
- ¹⁴ I kad Saul posla ljude da uhvate Davida, ona reče: Bolestan je.
- ¹⁵ A Saul posla opet ljude da vide Davida govoreći: Donesite mi ga u postelji da ga pogubim.
- ¹⁶ A kad dodjoše poslani, gle, lik u postelji i uzglavlje od kostreti pod glavom mu.
- ¹⁷ I reče Saul Mihali: Što me tako prevari i pusti neprijatelja mog da uteče? A Mihala reče Saulu: On mi reče: Pusti me, ili ću te ubiti.
- ¹⁸ Tako David pobeže i izbavi se, i dodje k Samuilu u Ramu, i pripovedi mu sve što mu je učinio Saul. I otidoše on i Samuilo, i ostaše u Najotu.
- ¹⁹ A Saulu dodje glas i rekoše mu: Eno Davida u Najotu u Rami.
- ²⁰ Tada posla Saul ljude da uhvate Davida; i oni videše zbor proroka gde prorokuju, a Samuilo im starešina. I duh Gospodnji dodje na poslanike Saulove, te i oni prorokovahu.
- ²¹ A kad to javiše Saulu, on posla druge poslanike, ali i oni prorokovahu; te Saul opet posla treće poslanike, ali i oni prorokovahu.
- ²² Tada sam podje u Ramu, i kad dodje na veliki studenac koji je u Sokotu, zapita govoreći: Gde je Samuilo i David? I rekoše mu: Eno ih u Najotu u Rami.
- ²³ I podje u Najot u Rami; ali i na njega sidje duh Božji, te idući dalje prorokova dokle dodje u Najot u Rami.
- ²⁴ Pa skide i on haljine svoje sa sebe, i prorokova i on pred Samuilom, i padnuvši ležaše go ceo onaj dan i svu noć. Stoga se govori: Eda li je i Saul medju prorocima?

ПОГЛАВЉЕ 20

- A** David pobeže iz Najota u Rami, i dodje i reče Jonatanu: Šta sam učinio? Kakva je krivica moja? I šta sam zgrešio ocu tvom, te traži dušu moju?
- ² A on mu reče: Sačuvaj Bože! Nećeš ti poginuti. Evo otac moj ne čini ništa, ni veliko ni malo, a da meni ne kaže; a kako bi to tajio od mene otac moj? Neće to biti.
- ³ A David zaklinjući se opet reče: Otac tvoj zna dobro da sam našao ljubav u tebe, pa veli: Ne treba da dozna za ovo Jonatan, da se ne ožalosti. Ali tako živ bio Gospod i tako živa bila duša tvoja, samo je jedan korak izmedju mene i smrti.
- ⁴ A Jonatan reče Davidu: Šta želi duša tvoja? Ja ću ti učiniti.
- ⁵ I David reče Jonatanu: Evo sutra je mladina, kad treba s carem da jedem, pusti me dakle da se sakrijem u polju do treće večeri.
- ⁶ Ako zapita za me otac tvoj, ti reci: Vrlo mi se molio David da otrči u Vitlejem grad svoj,

jer je onde godišnja žrtva svega roda njegovog.

⁷ Ako kaže: Dobro, biće miran sluga tvoj; ako li se razgnevi, znaj da je zlo naumio.

⁸ Učini, dakle, milost sluzi svom, kad si veru Gospodnju uhvatio sa slugom svojim; ako je kakva krivica na meni, ubij me sam, jer zašto bi me vodio k ocu svom?

⁹ A Jonatan mu reče: Bože sačuvaj; jer da doznam da je otac moj naumio zlo da te zadesi, zar ti ne bih javio?

¹⁰ A David reče Jonatanu: Ko će mi javiti ako ti otac odgovori šta je zlo?

¹¹ A Jonatan reče Davidu: Hodi da izađemo u polje. I izidjoše obojica u polje.

¹² I Jonatan reče Davidu: Gospode Bože Izrailjev! Kad iskušam oca svog sutra u ovo doba ili prekosutra, i bude dobro po Davida, ako ne pošaljem k tebi i ne javim ti,

¹³ Neka Gospod učini tako Jonatanu i tako neka doda. Ako li otac moj bude naumio da ti učini zlo, ja ću ti javiti, i opraviću te, i otići ćeš s mirom; i Gospod neka bude s tobom kao što je bio s ocem mojim.

¹⁴ A i ti, dokle sam živ, činićeš meni milost Gospodnju da ne poginem;

¹⁵ I nećeš uskratiti milosti svoje domu mom doveka, ni onda kad Gospod istrebi sve neprijatelje Davidove sa zemlje.

¹⁶ Tako Jonatan učini veru s domom Davidovim govoreći: Gospod neka traži iz ruku neprijatelja Davidovih.

¹⁷ I još zakle Jonatan Davida ljubavlju svojom k njemu, jer ga ljubljaše kao svoju dušu

¹⁸ Potom reče mu Jonatan: Sutra je mladina, i pitaće se za te, jer će tvoje mesto biti prazno.

¹⁹ A ti čekaj do trećeg dana, pa onda otidi brzo i dodji na mesto gde si se bio sakrio kad se ovo radilo, i sedi kod kamena Ezila.

²⁰ A ja ću baciti tri strele ukraj tog kamena, kao da gadjam belegu.

²¹ I evo poslaću momka govoreći mu: Idi, nadji strele. Ako kažem momku: Eto strele su za tobom ovamo bliže, digni ih; tada dodji, dobro je po te, i neće ti biti ništa, tako živ bio Gospod!

²² Ako li ovako kažem momku: Eto strele su pred tobom, tamo dalje; onda idi, jer te Gospod šalje.

²³ A za ove reči što rekosmo ja i ti, evo, Gospod je svedok izmedju mene i tebe doveka.

²⁴ Potom se David sakri u polju; i dodje mladina, i car sede za sto da jede.

²⁵ A kad car sede na svoje mesto, po običaju na mesto kod zida, Jonatan usta, a Avenir sede do Saula, a mesto Davidovo beše prazno.

²⁶ I Saul ne reče ništa onaj dan, jer mišljaše, dogodilo mu se štagod, te nije čist, zacemento nije čist.

²⁷ A sutradan, drugi dan meseca, opet beše prazno mesto Davidovo, a Saul reče Jonatanu sinu svom: Zašto sin Jesejev ne dodje na obed ni juče ni danas?

²⁸ A Jonatan odgovori Saulu: Vrlo me je molio David da otide do Vitlejema,

²⁹ Rekavši: Pusti me, jer porodica naša ima žrtvu u gradu, i sam mi je brat zapovedio; ako sam, dakle, našao milost pred tobom, da otidem i vidim braću svoju. Zato nije došao na carev obed.

³⁰ Tada se razgnevi Saul na Jonatana, te mu reče: Nevaljali i neposlušni sine! Zar ja ne znam da si izabrao sina Jesejevog sebi na sramotu i na sramotu svojoj nevaljalaj majci?

³¹ Jer, dokle je živ sin Jesejev na zemlji, nećeš se utvrditi ni ti ni carstvo tvoje; zato pošlji sada i dovedi ga k meni, jer je zaslužio smrt.

³² A Jonatan odgovori Saulu ocu svom i reče mu: Zašto da se pogubi? Šta je učinio?

- ³³ Tada se Saul baci kopljem na nj da ga ubije. Tada vide Jonatan da je otac njegov naumio ubiti Davida.
- ³⁴ I usta Jonatan od stola njegovog, i ništa ne jede drugi dan po mladini; jer se zabrinu za Davida, što ga otac osramoti.
- ³⁵ A kad bi ujutru, izađe Jonatan u polje u vreme kako beše ugovorio s Davidom, i s njim jedno momče.
- ³⁶ I reče momku svom: Trči da mi nadješ strele koje ću pustiti. I momče otrča, a on pusti strelu preko njega.
- ³⁷ A kad dodje momak do mesta kuda beše zastreljio Jonatan, viknu Jonatan za momkom govoreći: Nije li strela dalje napred?
- ³⁸ Još viknu Jonatan za momkom: Brže, ne stoj. I momak Jonatanov pokupi strele, i vrati se gospodaru svom.
- ³⁹ Ali momak ne znaše ništa, samo Jonatan i David znahu šta je.
- ⁴⁰ I Jonatan dade oružje svoje momku koji beše s njim, i reče mu: Idi, odnesi u grad.
- ⁴¹ I kad momak otide, David usta s južne strane i pade ničice na zemlju, i pokloni se tri puta, i poljubiše se, i plakaše obojica, a David osobito.
- ⁴² I reče Jonatan Davidu: Idi s mirom, kao što smo se zakleli obojica imenom Gospodnjim rekavši: Gospod da je svedok izmedju mene i tebe i izmedju mog semena i tvog semena doveka. (20:43) I tako David ustavši otide, a Jonatan se vrati u grad.

ПОГЛАВЉЕ 21

- T**ada David dodje u Nov k Ahimelehu svešteniku; a Ahimeleh se uplaši i istrča pred Davida, i reče mu: Zašto si sam, i nema nikoga s tobom?
- ² A David reče Ahimelehu svešteniku: Car mi nešto zapovedi, i reče mi: Niko da ne dozna zašto te šaljem i šta sam ti zapovedio. A sluge sam opravio u to i to mesto.
- ³ Nego šta imaš pri ruci? Daj mi pet hlebova, ili šta imaš.
- ⁴ A sveštenik odgovori Davidu i reče: Nema pri ruci običnog hleba; nego ima svetog hleba; ali jesu li se momci čuvali od žena?
- ⁵ A David odgovori svešteniku i reče mu: Nije bilo žena kod nas ni juče ni onomadne, otkako sam pošao, i sudovi su u momaka bili sveti. A ako bi put i nečist bio, osvetiće se danas sudovima.
- ⁶ Tada mu dade sveštenik hlebove svete, jer ne beše hleba osim hlebova postavljenih, koji behu uzeti ispred Gospoda da se postave hlebovi topli onaj dan kad se oni uzeše.
- ⁷ A onde beše onaj dan jedan od sluga Saulovih baveći se pred Gospodom, kome ime beše Doik Idumejac, starešina nad pastirima Saulovim.
- ⁸ I David reče Ahimelehu: Imaš li tu kakvo koplje ili mač? Jer ni mača svog ni oružja ne ponesoh, jer stvar careva beše hitna.
- ⁹ A sveštenik reče: Ovde je mač Golijata Filistejina, kog si ubio u dolini Ili, uvijen u platno iza oplećaka; ako hoćeš, uzmi ga, jer drugog osim njega nema ovde. A David reče: Takvog više nema, daj mi ga.
- ¹⁰ Potom se podiže David, i pobeže onaj dan od Saula, i dodje k Ahisu, caru gatskom.
- ¹¹ A Ahisu rekoše sluge njegove: Nije li ovo David, car zemaljski? Nisu li o njemu pevali igrajući i govoreći: Saul zgubi svoju hiljadu, a David svojih deset hiljada?
- ¹² I David metnu ove reči u srce svoje, i poboja se veoma Ahisa, cara gatskog.
- ¹³ I pretvori se pred njima i učini se lud u rukama njihovim; i šaraše po vratima, i bacaše

penu niz bradu svoju.

14 I Ahis reče slugama svojim: Eto, vidite da je čovek lud; što ste mi ga doveli?

15 Zar nemam dosta ludih, nego mi dovedoste toga da luduje preda mnom? Zar će taj ući u kuću moju?

ПОГЛАВЉЕ 22

Tada David otide odande i uteče u pećinu odolamsku. A kad to čuše braća njegova i sav dom oca njegovog, dodjoše onamo k njemu.

2 I skupiše se oko njega koji god behu u nevolji i koji behu zaduženi i koji god behu tužnog srca; i on im posta poglavica; i beše ih s njim oko četiri stotine ljudi.

3 I odande otide David u Mispu moavsku, i reče caru moavskom: Dopusti da se otac moj i mati moja sklone kod vas dokle vidim šta će Bog učiniti sa mnom.

4 I izvede ih pred cara moavskog, i ostaše kod njega za sve vreme dokle David beše u onom gradu.

5 Ali prorok Gad reče Davidu: Nemoj ostati u tom gradu, idi i vrati se u zemlju Judinu. I David otide i dodje u šumu Aret.

6 A Saul ču da se pojavio David i ljudi što behu s njim. Tada Saul sedjaše u Gavaji pod šumom u Rami, s kopljem u ruci, a sve sluge njegove stajahu pred njim.

7 I reče Saul slugama svojim koje stajahu pred njim: Čujte sinovi Venijaminovi; hoće li vama svima sin Jesejev dati njive i vinograde? Hoće li sve vas učiniti hiljadnicima i stotinicima?

8 Te ste se svi složili na me, i nema nikoga da mi javi da se moj sin složio sa sinom Jesejevim, i nema nikoga medju vama da mari za me i da mi javi da je sin moj podigao slugu mog na me da mi zaseda, kao što se danas vidi.

9 Tada odgovori Doik Idumejac, koji stajaše sa slugama Saulovim, i reče: Video sam sina Jesejevog gde dodje u Nov k Ahimelehu, sinu Ahitovovom.

10 On pita za nj Gospoda, i dade mu brašnjenice: i mač Golijata Filistejina dade mu.

11 Tada car posla da dovedu Ahimeleha, sina Ahitovovog sveštenika i sav dom oca njegovog, sveštenike, koji behu u Novu. I dodjoše svi k caru.

12 Tada reče Saul: Čuj sada sine Ahitovov. A on odgovori: Evo me, gospodaru.

13 A Saul mu reče: Zašto ste se složili na me ti i sin Jesejev, te si mu dao hleba i mač, i pitao si Boga za nj, da bi ustao na me da mi zaseda, kao što se vidi danas?

14 A Ahimeleh odgovori caru i reče: A ko je izmedju svih sluga tvojih kao David, veran, i zet carev i poslušan tebi i poštovan u kući tvojoj?

15 Eda li sam sad prvi put pitao Gospoda za nj? Sačuvaj Bože! Neka car ne bedi takvim čim slugu svog niti koga u domu oca mog; jer nije znao sluga tvoj od svega toga ništa.

16 Ali car reče: Poginućeš, Ahimeleše! I ti i sav dom oca tvog.

17 Tada car reče slugama koje stajahu pred njim: Okrenite se i pogubite sveštenike Gospodnje, jer je i njihova ruka s Davidom, i znajući da je pobegao ne javiše mi. Ali sluge careve ne hteše podignuti ruke svoje da ulože na sveštenike Gospodnje.

18 Tada reče car Doiku: Okreni se ti, te uloži na sveštenike. I okrenuvši se Doik Idumejac uloži na sveštenike, i pobi ih onaj dan osamdeset i pet, koji nošahu oplećak laneni.

19 I u Novu, gradu sveštentičkom, iseče oštrim mačem i ljude i žene i decu i koja sisahu, i volove, i magarice i sitnu stoku oštrim mačem.

20 Ali uteče jedan sin Ahimeleha, sina Ahitovovog, po imenu Avijatar, i pobeže k Davidu.

- ²¹ I Avijatar javi Davidu da je Saul pobio sveštenike Gospodnje.
- ²² A David reče Avijataru: Znao sam onog dana kad je bio onde Doik Idumejac da će zacelo kazati Saulu; ja sam kriv za sve duše doma oca tvog.
- ²³ Ostani kod mene, ne boj se; jer ko traži moju dušu tražiće i tvoju; kod mene ćeš biti sačuvan.

ПОГЛАВЉЕ 23

Tada javiše Davidu govoreći: Evo Filisteji udariše na Keilu, i haraju gumna.

² I upita David Gospoda govoreći: Hoću li ići i udariti na te Filisteje? A Gospod reče Davidu: Idi, i pobićeš Filisteje i izbaviti Keilu.

³ A Davidu rekoše ljudi njegovi: Evo nas je strah ovde u Judinoj zemlji, a šta će biti kad podjemo u Keilu, na logor filistejski?

⁴ Zato David opet upita Gospoda, a Gospod mu odgovori i reče: Ustani, idi u Keilu, jer ću ja predati Filisteje u ruke tvoje.

⁵ Tada otide David sa svojim ljudima u Keilu, i udari na Filisteje, i otera im stoku, i pobi ih ljuto; tako izbavi David stanovnike keilske.

⁶ A kad Avijatar, sin Ahimelehov, pobeže k Davidu u Keilu, donese sa sobom oplećak.

⁷ Potom javiše Saulu da je David došao u Keilu; i reče Saul: Dao ga je Bog u moje ruke, jer se zatvorio ušavši u grad, koji ima vrata i prevornice.

⁸ I sazva Saul sav narod na vojsku da ide na Keilu i opkoli Davida i ljude njegove.

⁹ Ali David doznajući da mu Saul zlo kuje, reče Avijataru svešteniku: Uzmi na se oplećak.

¹⁰ I reče David: Gospode Bože Izrailjev! Čuo je sluga Tvoj da se Saul sprema da dodje na Keilu da raskopa grad mene radi.

¹¹ Hoće li me Keiljani predati u njegove ruke? Hoće li doći Saul kao što je čuo sluga Tvoj? Gospode Bože Izrailjev! Kaži sluzi svom. A Gospod odgovori: Doći će.

¹² Opet reče David: Keiljani hoće li predati mene i moje ljude u ruke Saulove? A Gospod odgovori: Predaće.

¹³ Tada se David podiže sa svojim ljudima, oko šest stotina ljudi, i otidoše iz Keile, i idoše kuda mogoše. A kad Saulu javiše da je David pobegao iz Keile, tada on ne hte ići.

¹⁴ A David se bavljaše u pustinji po tvrdim mestima, i namesti se na jednom brdu u pustinji Zifu. A Saul ga tražaše jednako, ali ga Gospod ne dade u njegove ruke.

¹⁵ I David, videći da je Saul izašao te traži dušu njegovu, osta u pustinji Zifu, u šumi.

¹⁶ A Jonatan, sin Saulov, podiže se i dodje k Davidu u šumu, i ukrepi mu ruku u Gospodu;

¹⁷ I reče mu: Ne boj se, jer te neće stignuti ruka cara Saula oca mog; nego ćeš carovati nad Izrailjem, a ja ću biti drugi za tobom; i Saul, otac moj, zna to.

¹⁸ I učiniše njih dvojica veru pred Gospodom; i David osta u šumi, a Jonatan otide kući svojoj.

¹⁹ Tada dodjoše Zifeji k Saulu u Gavaju, i rekoše: Ne krije li se David kod nas po tvrdim mestima u šumi na brdu Eheli nadesno od Gesimona?

²⁰ Sada dakle po svoj želji duše svoje, care, izadji, a naše će biti da ga predamo u ruke caru.

²¹ A Saul reče: Gospod da vas blagoslovi, što me požaliste.

²² Idite sada i doznajte još bolje i razberite i promotrite gde se sakrio i ko ga je onde video; jer mi kažu da je vrlo lukav.

- 23** Promotrite i vidite sva mesta gde se krije, pa opet dodjite k meni kad dobro doznate, i ja ću poći s vama; i ako bude u zemlji, tražiću ga po svim hiljadama Judinim.
- 24** Tada ustaše i otidoše u Zif pre Saula; a David i ljudi njegovi behu u pustinji Maonu u ravnici nadesno od Gesimona.
- 25** I Saul izadje sa svojim ljudima da ga traži; a Davidu javiše, te on sidje sa stene i stade u pustinji Maonu. A Saul kad to ču, otide za Davidom u pustinju Maon.
- 26** I Saul idjaše jednom stranom planine, a David sa svojim ljudima drugom stranom planine; i David hićaše da uteče Saulu, jer Saul sa svojim ljudima opkoljavaše Davida i njegove ljude da ih pohvata.
- 27** U tom dodje glasnik Saulu govoreći: Brže hodi; jer Filisteji udariše na zemlju.
- 28** Tada se vrati Saul ne terajući dalje Davida, i otide pred Filisteje. Otuda se prozva ono mesto Sela-Amalekot.
- 29**

ПОГЛАВЉЕ 24

A David otišavši odande stade na tvrdim mestima engadskim.

- 2** I kad se Saul vrati odagnavši Filisteje, rekoše mu govoreći: Eno Davida u pustinji engadskoj.
- 3** Tada uze Saul tri hiljade ljudi izabranih iz svega Izrailja, i otide da traži Davida i ljude njegove po vrletima gde su divokoze.
- 4** I dodje k torovima ovčijim ukraj puta gde beše pećina; i Saul udje u nju rad sebe; a David i njegovi ljudi sedjahu u kraju u pećini.
- 5** I rekoše Davidu ljudi njegovi: Evo dana, za koji ti reče Gospod: Evo ja ti predajem neprijatelja tvog u ruke da učiniš šta ti je volja. I David usta, te polako odseče skut od plašta Saulovog.
- 6** A posle zadrhta srce Davidu što odseče skut Saulu.
- 7** I reče svojim ljudima: Ne dao Bog da to učinim gospodaru svom, pomazaniku Gospodnjem, da podignem ruku svoju na nj. Jer je pomazanik Gospodnji.
- 8** I odvrati rečima David ljude svoje i ne dade im da ustanu na Saula. I Saul izašav iz pećine podje svojim putem.
- 9** Potom David usta, i izašav iz pećine stade vikati za Saulom govoreći: Care gospodine! A Saul se obazre, a David se savi licem do zemlje i pokloni se.
- 10** I reče David Saulu: Zašto slušaš šta ti kažu ljudi koji govore: Eto David traži zlo tvoje?
- 11** Evo, danas videše oči tvoje da te je Gospod bio predao danas u moje ruke u ovoj pećini, i rekoše mi da te ubijem: ali te poštediti, i rekoh: Neću dignuti ruku svoju na gospodara svog, jer je pomazanik Gospodnji.
- 12** Evo, oče moj, evo vidi skut od plašta svog u mojoj ruci: odsekoh skut od plašta tvog, a tebe ne ubih; poznaj i vidi da nema zla ni nepravde u ruci mojoj, i da ti nisam zgrešio; a ti vrebaš dušu moju da je uzmeš.
- 13** Gospod neka sudi izmedju mene i tebe, i neka me osveti od tebe; ali ruka se moja neće podignuti na te.
- 14** Kako kaže stara priča: Od bezbožnih izlazi bezbožnost; zato se ruka moja neće podignuti na te.
- 15** Za kim je izašao car Izrailjev? Koga goniš, mrtvog psa, buvu jednu.
- 16** Gospod neka bude sudija, i neka rasudi izmedju mene i tebe; On neka vidi i raspravi

moju parnicu i izbavi me iz ruke tvoje.

17 A kad izgovori David ove reči Saulu, reče Saul: Je li to tvoj glas, sine Davide? I podigavši Saul glas svoj zaplaka.

18 I reče Davidu: Praviji si od mene, jer si mi vratio dobro za zlo koje sam ja tebi učinio.

19 I danas si mi pokazao da mi dobro činiš; jer me Gospod dade tebi u ruke, a ti me opet ne ubi.

20 I ko bi našavši neprijatelja svog pustio ga da ide dobrim putem? Gospod neka ti vrati dobro za ovo što si mi učinio danas.

21 I sada, evo, znam da ćeš zacelo biti car, i jako će biti u tvojoj ruci carstvo Izrailjevo.

22 Zato mi se sada zakuni Gospodom da nećeš istrebiti seme moje posle mene, ni ime moje zatrti u domu oca mog. (24:23) I zakle se David Saulu; i Saul otide kući svojoj, a David i ljudi njegovi otidoše na tvrdo mesto.

ПОГЛАВЉЕ 25

U tom umre Samuilo i sabra se sav Izrailj, i plakaše za njim, i pogreboše ga u domu njegovom u Rami. A David usta i sidje u pustinju faransku.

2 A beše jedan čovek u Maonu, a stoka mu beše na Karmilu; i beše čovek vrlo bogat, jer imашe tri hiljade ovaca i hiljadu koza, i tada strižaše ovce svoje na Karmilu.

3 I beše ime tom čoveku Naval, a ženi mu ime Avigeja; i ona beše žena razumna i lepa, a on beše tvrda srca i opak, a beše od roda Halevovog.

4 I David ču u pustinji da Naval striže ovce.

5 I posla David deset momaka, i reče David momcima: Idite na Karmil, i otidite k Navalu, i pozdravite ga od mene.

6 I recite mu: Zdravo! I mir da ti je, i domu tvom da je mir, i svemu što imaš da je mir!

7 Čuo sam da strižeš ovce; pastiri su tvoji bivali kod nas, i ne učinismo im nepravde, i ništa im nije nestalo dokle god behu na Karmilu.

8 Pitaj slugе svoje, i kazaće ti. Neka ovi momci nadju milost pred tobom, jer dodjosmo u dobar dan. Daj slugama svojim i Davidu sinu svom što ti dodje do ruke.

9 I dodjoše momci Davidovi, i kazaše Navalu u ime Davidovo sve ove reči, i učutaše.

10 A Naval odgovori slugama Davidovim i reče: Ko je David? I ko je sin Jesejev? Danas ima mnogo sluga koje beže od svojih gospodara.

11 Eda li ću uzeti hleb svoj i vodu svoju i meso što sam poklao za ljude koji mi strižu ovce, pa dati ljudima kojih ne znam odakle su?

12 Tada se vratiše momci Davidovi svojim putem, vratiše se, i došavši kazaše mu sve ove reči.

13 A David reče svojim ljudima: Pripašite svaki svoj mač. I pripasaše svaki svoj mač, i David pripasa svoj mač; i podje za Davidom do četiri stotine ljudi, a dvesta ostaše kod prtljaga.

14 Ali Avigeji, ženi Navalovoj, kaza jedan između sluga njegovih govoreći: Evo, David posla iz pustinje poslanike da pozdravi gospodara našeg, a on ih otera.

15 A ti su nam ljudi bili vrlo dobri. Niti nam učiniše krivo, niti nam čega nesta dokle god bejasmo kod njih u polju.

16 Nego nam behu zidovi i noću i danju, dokle god bejasmo kod njih pasući ovce.

17 Zato sada gledaj i promisli šta ćeš činiti, jer je gotovo zlo gospodaru našem i svemu domu njegovom; a on je zao čovek, da mu se ne može govoriti.

- 18** Tada Avigeja brže uze dvesta hlebova i dve mešine vina i pet ovaca zgotovljenih i pet merica prženog žita, i sto grozdova suvog groždja i dvesta gruda suvih smokava, i metnu na magarce.
- 19** I reče momcima svojim: Hajdete napred, a ja ću ići za vama. A mužu svom Navalu ništa ne reče.
- 20** I sedavši na magarca idjaše ispod gore, a gle David i ljudi njegovi silažahu pred nju, i sukobi se s njima.
- 21** A David govoraše: Ele sam zaludu čuvao sve što je taj imao u pustinji da mu ništa ne beše nestalo od svega što ima; jer mi vrati zlo za dobro.
- 22** To neka učini Bog neprijateljima Davidovim i to neka doda, ako mu do zore od svega što ima ostavim i ono što mokri uz zid.
- 23** A kad Avigeja ugleda Davida, brže sidje s magarca, i pade pred Davidom na lice svoje i pokloni se do zemlje;
- 24** I padnuvši mu k nogama reče: Na meni, gospodaru, neka bude ta krivica; ali da progovori sluškinja tvoja tebi, i čuj reči sluškinje svoje.
- 25** Neka gospodar moj ne gleda na tog nevaljalog čoveka, Naval, jer je kao ime što mu je; Naval mu je ime, i bezumlje je kod njega. A ja sluškinja tvoja nisam videla momke gospodara svog koje si slao.
- 26** Zato sada, gospodaru, tako živ bio Gospod i tako živa bila duša tvoja, Gospod ti ne da da ideš na krv i da se osvetiš svojom rukom. Zato sada neka bude neprijateljima tvojim kao Naval i svima koji traže zla gospodaru mom.
- 27** Evo dar što je donela sluškinja gospodaru svom, da se da momcima koji idu za gospodarem mojim.
- 28** Oprosti sluškinji svojoj krivicu; jer će Gospod zacelo načiniti tvrdu kuću gospodaru mom; jer ratove Gospodnje vodi gospodar moj i nije se našlo zlo na tebi nikad za tvog veka.
- 29** I da ustane čovek da te goni i traži dušu tvoju, duša će gospodara mog biti vezana u svežnju živih kod Gospoda Boga tvog, a duše će neprijatelja tvojih baciti kao iz pračke.
- 30** I kad Gospod učini gospodaru mom svako dobro koje ti je obrekao, i postavi te vodjom Izrailju,
- 31** Neće ti biti spoticanja ni sablazni srcu gospodara mog da je prolio krv nizašta i da se sam osvetio gospodar moj. I kad učini Gospod dobro gospodaru mom, opomenućeš se sluškinje svoje.
- 32** Tada reče David Avigeji: Da je blagosloven Gospod Bog Izrailjev, koji te danas posla meni na susret!
- 33** I da su blagoslovene reči tvoje, i ti da si blagoslovena, koja me odvratila danas da ne idem na krv i osvetim se svojom rukom.
- 34** Doista, tako živ bio Gospod Bog Izrailjev, koji mi ne dade da ti učinim zlo, da mi nisi brže izašla na susret, ne bi ostalo Navalu do zore ni ono što uza zid mokri.
- 35** I primi David iz ruke njene šta mu beše donela, i reče joj: Idi s mirom kući svojoj; eto, poslušah te, i pogledah na te.
- 36** Potom se Avigeja vrati k Navalu; a gle, kod njega gozba u kući, kao carska gozba, i srce Navalu beše veselo, i beše pijan vrlo. Zato mu ona ne reče ništa do jutra.
- 37** A ujutru kad se Naval otrezni, kaza mu žena sve ovo; a u njemu obamre srce njegovo, i on posta kao kamen.
- 38** A kad prodje do deset dana, udari Gospod Naval, te umre.

³⁹ A kad David ču da je umro Naval, reče: Da je blagosloven Gospod, koji osveti sramotu moju od Navala, i zadrža slugu svog oda zla, a obrati Gospod Navalu na glavu zloću njegovu. Potom posla David i poruči Avigeji da će je uzeti za ženu.

⁴⁰ I sluge Davidove dodjoše k Avigeji na Karmil, i rekoše joj govoreći: David nas posla k tebi da te uzme za ženu.

⁴¹ A ona usta i pokloni se licem do zemlje, i reče: Evo sluškinje tvoje, da služi i da pere noge slugama gospodara svog.

⁴² Potom brže usta Avigeja, i sede na magarca, i pet devojaka njenih podje za njom, i otide za poslanicima Davidovim, i posta mu žena.

⁴³ A David uze i Ahinoamu iz Jezraela: i obe mu behu žene.

⁴⁴ Jer Saul dade Mihalu kćer svoju, ženu Davidovom, Faltiju sinu Laisovom iz Galima.

ПОГЛАВЉЕ 26

Opet dodjoše Zifeji k Saulu u Gavaju govoreći: Ne krije li se David na brdu Eheli prema Gesimonu?

² A Saul se podiže i sidje u pustinju zifsku, i s njim tri hiljade ljudi izabranih iz Izrailja, da traži Davida u pustinji zifskoj.

³ I stade Saul u logor na brdu Eheli prema Gesimonu kraj puta; a David osta u pustinji, i opazi da Saul ide za njim u pustinju.

⁴ I posla David uhode, i od njih dozna zacelo da je došao Saul.

⁵ Tada se podiže David i dodje na mesto gde Saul beše s vojskom. I David vide mesto gde spavaše Saul i Avenir sin Nirov vojvoda njegov; a spavaše Saul medju kolima a narod ležaše oko njega.

⁶ I David progovori i reče Ahimelehu Hetejinu i Avisaju sinu Serujinom bratu Joavovom: Ko će sići sa mnom k Saulu u logor? A Avisaj odgovori: Ja ću sići s tobom.

⁷ I tako David i Avisaj dodjoše noću k narodu; a gle, Saul ležaše i spavaše izmedju kola, i koplje mu beše čelo glave pobodeno u zemlju; Avenir pak i narod ležahu oko njega.

⁸ Tada reče Avisaj Davidu: Danas ti dade Bog neprijatelja tvog u ruke; zato sada da ga probodem kopljem za zemlju jedanput, neću više.

⁹ A David reče Avisaju: Nemoj ga ubiti; jer ko će podignuti ruku svoju na pomazanika Gospodnjeg i biti prav?

¹⁰ Još reče David: Tako živ bio Gospod, Gospod će ga ubiti, ili će doći dan njegov da umre, ili će izaći u boj i poginuti.

¹¹ Ne dao mi Bog da dignem ruku svoju na pomazanika Gospodnjeg! Nego uzmi sada koplje što mu je čelo glave i čašu za vodu, pa da idemo.

¹² I David uze koplje i čašu za vodu, što beše čelo glave Saulu, i otidoše; i niko ih ne vide i ne oseti, niti se koji probudi, nego svi spavahu, jer beše napao na njih tvrd san od Gospoda.

¹³ I David, prešavši na drugu stranu, stade navrh brda izdaleka; i beše izmedju njih mnogo mesta.

¹⁴ I stade David vikati narod i Avenira sina Nirovog govoreći: Što se ne odazivaš, Avenire? A Avenir se odazva i reče: Koji si ti što vičeš cara?

¹⁵ A David reče Aveniru: Nisi li ti junak? I ko je kao ti u Izrailju? Zašto nisi čuvao cara gospodara svog? Jer je išao jedan iz naroda da ubije gospodara tvog.

¹⁶ Nisi dobro radio. Tako da je živ Gospod, zaslužili ste smrt što niste čuvali gospodara

svog, pomazanika Gospodnjeg. Eto, gledaj, gde je koplje carevo i čaša za vodu što mu beše čelo glave?

17 Tada Saul pozna glas Davidov, i reče: Je li to tvoj glas, sine Davide? A David reče: Moj je glas, care gospodaru!

18 Još reče: Zašto gospodar moj goni slugu svog? Jer šta sam učinio? I kako je zlo u ruci mojoj?

19 Zato sada care gospodaru moj, poslušaj reči sluge svog. Ako te Gospod draži na mene, neka mu je ugodan prinos tvoj; ako li sinovi čovečiji, prokleti su pred Gospodom, jer me izagnaše danas da se ne držim nasledstva Gospodnjeg, i rekoše: Idi, služi tudjim bogovima.

20 Ali sada da ne padne krv moja na zemlju daleko od očiju Gospodnjih, jer car Izrailjev izadje da traži buvu jednu, kao kad ko goni jarebicu po planini.

21 Tada reče Saul: Zgrešio sam; vrati se, sine Davide, neću ti više činiti zla, kad ti danas draga bi duša moja; evo, ludo sam radio i pogrešio sam veoma.

22 A David odgovori i reče: Evo koplja carevog; neka dodje koji od momaka i neka ga uzme.

23 A Gospod će platiti svakome po pravdi njegovoj i po veri njegovoj. Jer te beše predao Gospod danas u ruke moje, ali ne hteh dignuti ruke svoje na pomazanika Gospodnjeg.

24 I zato, evo, kako je danas meni draga bila duša tvoja, tako neka bude draga moja duša pred Gospodom, i neka me izbavi iz svake nevolje.

25 A Saul reče Davidu: Da si blagosloven, sine moj Davide! Izvršićeš i nadvladaćeš. Tada David otide svojim putem, a Saul se vrati u svoje mesto.

ПОГЛАВЉЕ 27

Ali David reče u srcu svom: Poginuću kadgod od ruke Saulove; nema bolje za me nego da pobegnem u zemlju filistejsku, te će me se Saul okaniti i neće me više tražiti po krajevima Izrailjevim; tako ću se izbaviti iz ruku njegovih.

2 Tada se podiže David i otide sa šest stotina ljudi koji behu s njim k Ahisu, sinu Moahovom, caru gatskom.

3 I osta David kod Ahisa u Gat i ljudi njegovi, svaki sa svojom porodicom, David sa dve žene svoje, Ahinoamom iz Jezraela i Avigejom iz Karmila, ženom Navalovom.

4 I kad javiše Saulu da je David utekao u Gat, presta ga tražiti.

5 A David reče Ahisu: Ako sam našao milost pred tobom, neka mi dadu mesto u kome gradu ove zemlje, da sedim onde, jer zašto da sedi sluga tvoj s tobom u carskom gradu?

6 I dade mu Ahis onog dana Siklag. Zato Siklag pripada carevima Judinim do današnjeg dana.

7 I osta David u zemlji filistejskoj godinu i četiri meseca.

8 I izlažaše David sa svojim ljudima, i udaraše na Gesureje i Gerzeje i na Amalike; jer ti narodi življahu od starine u onoj zemlji od Sura pa do zemlje misirske.

9 I pustošaše David onu zemlju ne ostavljajući u životu ni čoveka ni žene, i otimaše ovce i volove i magarce i kamile i ruho, i vraćajući se dolazaše k Ahisu.

10 I Ahis pitaše: Gde ste danas udarali? A David govoraše: Na južnu stranu Judinu, i na južnu stranu jerameilsku, i na južnu stranu kenejsku.

11 Ali ne ostavljaše David u životu ni čoveka ni žene da dovede u Gat govoreći: Da nas ne tuže govoreći: Tako je uradio David. I takav mu beše običaj za sve vreme dokle beše u

zemlji filistejskoj.

12 I Ahis verovaše Davidu, i govoraše: Baš se omrazio s narodom svojim Izrailjem; zato će mi biti sluga doveka.

ПОГЛАВЉЕ 28

I u ono vreme skupiše Filisteji vojsku svoju da zavojšte na Izrailja; i reče Ahis Davidu: Znaj da ćeš ići sa mnom na vojsku ti i tvoji ljudi.

2 A David reče Ahisu: Sad ćeš videti šta će učiniti tvoj sluga. A Ahis reče Davidu: Zato ću te postaviti da si čuvar glave moje svagda.

3 A Samuilo beše umro, i plaka za njim sav Izrailj, i pogreboše ga u Rami, u njegovom gradu. I Saul beše istrebio iz zemlje gatare i vračare.

4 I Filisteji skupivši se dodjoše i stadoše u logor kod Sunima; skupi i Saul sve Izrailjce, i stadoše u logor kod Gelvuje.

5 Saul pak videći vojsku filistejsku uplaši se, i srce mu uzdrhta veoma.

6 I upita Saul Gospoda, ali mu Gospod ne odgovori ni u snu ni preko Urima, ni preko proroka.

7 I Saul reče slugama svojim: Tražite mi ženu s duhom vračarskim, da otidem k njoj i upitam je. A sluge mu rekoše: Evo u Endoru ima žena u kojoj je duh vračarski.

8 Tada se Saul preruši obukav druge haljine, i otide sa dva čoveka, i dodje k onoj ženi noću; i on joj reče: Hajde vračaj mi duhom vračarskim, i dozovi mi onog kog ti kažem.

9 Ali mu žena reče: Ta ti znaš šta je učinio Saul i kako je istrebio iz zemlje gatare i vračare; zašto dakle mećeš zamku duši mojoj da me ubiješ?

10 A Saul joj se zakle Gospodom govoreći: Tako živ bio Gospod! Neće ti biti ništa za to.

11 Tada reče žena: Koga da ti dozovem? A on reče: Samuila mi dozovi.

12 A kad žena vide Samuila, povika glasno, i reče žena Saulu govoreći: Zašto si me prevario? Ta ti si Saul.

13 A car joj reče: Ne boj se; nego šta si videla? A žena reče Saulu: Bogove sam videla gde izlaze iz zemlje.

14 On joj opet reče: Kakav je? Ona mu reče: Star čovek izlazi ogrnut plaštem. Tada razume Saul da je Samuilo, i savi se licem do zemlje i pokloni se.

15 A Samuilo reče Saulu: Zašto si me uznemirio i izazvao? Odgovori Saul: U nevolji sam velikoj, jer Filisteji zavojštiše na me, a Bog je odstupio od mene, i ne odgovori mi više ni preko proroka ni u snu, zato pozvah tebe da mi kažeš šta ću činiti.

16 A Samuilo reče: Pa što mene pitaš, kad je Gospod odstupio od tebe i postao ti neprijatelj?

17 Gospod je učinio kako je kazao preko mene; jer je Gospod istrgao carstvo iz tvoje ruke i dao ga bližnjemu tvom Davidu;

18 Jer nisi poslušao glas Gospodnji, niti si izvršio žestoki gnev Njegov na Amaliku; zato ti je danas Gospod to učinio.

19 I Gospod će predati i Izrailja s tobom u ruke Filistejima; te ćeš sutra ti i sinovi tvoji biti kod mene; i logor izrailjski predaće Gospod u ruke Filistejima.

20 A Saul ujedanput pade na zemlju koliki je dug, jer se vrlo uplaši od reči Samuilovih, i ne beše snage u njemu, jer ne beše ništa jeo sav dan i svu noć.

21 Tada žena pristupi k Saulu i videći ga vrlo uplašenog reče mu: Evo, sluškinja te je tvoja poslušala, i nisam za život svoj marila da bih te poslušala šta si mi kazao.

²² Nego sada i ti poslušaj šta će ti sluškinja tvoja kazati: Postaviću ti malo hleba, te jedi da se okrepiš da se možeš vratiti svojim putem.

²³ A on ne hte, i reče: Neću jesti. Ali navališe na nj sluge njegove i žena, te ih poslušala, i ustavši sa zemlje sede na postelju.

²⁴ A žena imaše kod kuće tele ugojeno, i brže ga zakla, i uze brašna te umesi i ispeče hlebove presne.

²⁵ Potom postavi Saulu i slugama njegovim, te jedoše. A posle ustaše i otidoše iste noći.

ПОГЛАВЉЕ 29

A Filisteji skupiše svu vojsku svoju kod Afeka, a Izrailj stade u logor kod izvora u Jezraelu.

² I knezovi filistejski idjahu sa stotinama i hiljadama; a David i njegovi ljudi idjahu najposle s Ahisom.

³ I rekoše knezovi filistejski: Šta će ti Jevreji? A Ahis reče knezovima filistejskim: Nije li ovo David sluga cara izrailjskog Saula, koji je kod mene toliko vremena, toliko godina, i ne nadjoh na njemu ništa otkako je dobegao do ovog dana?

⁴ Ali se rasrdiše na nj knezovi filistejski, i rekoše mu knezovi filistejski: Pošlji natrag tog čoveka, neka se vrati u svoje mesto, gde si ga postavio, i neka ne ide s nama u boj, da se ne okrene na nas u boju; jer čim bi se opet umilio gospodaru svom ako ne glavama ovih ljudi?

⁵ Nije li to David o kome se pevalo igrajući i govorilo: Zgubi Saul svoju hiljadu, ali David svojih deset hiljada?

⁶ Tada Ahis dozva Davida, i reče mu: Tako bio živ Gospod, ti si pošten, i mило mi je da hodiš sa mnom u boj; jer ne nadjoh nikakvog zla na tebi otkako si došao do ovog dana; ali nisi po volji knezovima.

⁷ Nego vrati se i idi s mirom da ne učiniš šta što ne bi bilo mило knezovima filistejskim.

⁸ A David reče Ahisu: Ali šta sam učinio? Šta li si našao na sluzi svom otkako sam kod tebe do ovog dana, da ne idem da se bijem s neprijateljima gospodara svog cara?

⁹ A Ahis odgovarajući reče Davidu: Znam; doista si mi mило kao andjeo Božji; ali knezovi filistejski rekoše: Neka ne ide s nama u boj.

¹⁰ Nego ustani sutra rano sa slugama gospodara svog koje su došle s tobom; ustanite rano čim svane, pa idite.

¹¹ I urani David i ljudi njegovi, i otide rano, i vrati se u zemlju filistejsku; a Filisteji otidoše u Jezrael.

ПОГЛАВЉЕ 30

I treći dan dodje David sa svojim ljudima u Siklag, a Amalici behu udarili na južnu stranu i na Siklag, i razvalili Siklag i ognjem ga spalili.

² I behu zarobili ženskinje koje beše onde, i malo i veliko; ali ne behu ubili nikoga, nego ih behu odveli i otišli svojim putem.

³ I kad David dodje sa svojim ljudima u grad, a to grad spaljen ognjem, i žene njihove i sinovi i kćeri njihove zarobljene.

⁴ I podiže David i narod koji beše s njim glas svoj, i plakaše dokle već ne mogoše plakati.

⁵ I obe žene Davidove zarobiše se, Ahinoama iz Jezraela i Avigeja iz Karmila, žena

Navalova.

⁶ I David beše na muci velikoj, jer narod govoraše da ga zaspu kamenjem; jer žalostan beše sav narod, svaki za sinovima svojim i za kćerima svojim; ali se David ohrabri u Gospodu Bogu svom.

⁷ I reče David Avijataru svešteniku sinu Ahimelehovom: Uzmi oplećak za me. I uze Avijatar oplećak za Davida.

⁸ I upita David Gospoda govoreći: Hoću li poterati tu četu? Hoću li je stignuti? A Gospod mu reče: Poteraj, jer ćeš zacelo stignuti i izbavićeš.

⁹ I podje David sa šest stotina ljudi što behu s njim, i dodjoše do potoka Vosora; i onde ostaše jedni.

¹⁰ A David sa četiri stotine ljudi potera dalje, a dvesta ljudi osta, koji sustaše te ne mogoše preći preko potoka Vosora.

¹¹ I nadjoše jednog Misirca u polju, i dovedoše ga k Davidu, i dadoše mu hleba da jede i vode da pije,

¹² I dadoše mu grudu smokava i dva grozda suva. I pojedavši oporavi se, jer tri dana i tri noći ne beše ništa jeo niti vode pio.

¹³ Tada mu reče David: Čiji si ti? I odakle si? A on reče: Ja sam rodом Misirac, sluga jednog Amalika, a gospodar me ostavi, jer se razboleh pre tri dana.

¹⁴ Udarismo na južnu stranu heretejsku i na Judinu i na južnu stranu Halevovu, i Siklag spalismo ognjem.

¹⁵ A David mu reče: Bi li me mogao odvesti k toj četi? A on reče: Zakuni mi se Bogom da me nećeš pogubiti ni izdati u ruke mom gospodaru, pa ću te odvesti k toj četi.

¹⁶ I odvede ga; i gle, oni se behu raširili po svoj zemlji onoj jedući i pijući i veseleći se velikim plenom koji zapleniše iz zemlje filistejske i iz zemlje Judine.

¹⁷ I David ih bi od večera do večera drugog dana, te niko ne uteče, osim četiri stotine mladića, koji sedavši na kamilе pobegoše.

¹⁸ I tako izbavi David sve što behu uzeli Amalici, i obe žene svoje izbavi David.

¹⁹ I ništa ne izgubiše, ni malo ni veliko, ni sinove ni kćeri, ni šta od plena i od svega što im behu uzeli; sve povrati David.

²⁰ Takodje uze David i ostale sve ovce i volove, koje goneći pred svojom stokom govorahu: Ovo je plen Davidov.

²¹ I kad se vrati David k onim dvesta ljudi koji behu sustali te ne mogaše ići za Davidom, i koje ostavi na potoku Vosoru, izidjoše na susret Davidu i narodu koji beše s njim. I David pristupivši k narodu pozdravi ih.

²² Tada progovoriše svi zli i nevaljali ljudi izmedju onih koji su išli s Davidom, i rekoše: Što nisu išli s nama, zato da im ne damo od plena koji izbavismo, nego svaki ženu svoju i sinove svoje neka uzmu, pa nek idu.

²³ Ali David reče: Nemojte tako činiti, braćo moja, s onim što nam je dao Gospod koji nas je sačuvao i dao nam u ruke četu koja beše izašla na nas.

²⁴ I ko će vas poslušati u tome? Jer kakav je deo onom koji ide u boj takav je i onom koji ostane kod prtljaga; jednako treba da podele.

²⁵ Tako bi od tog dana unapredak, i to posta uredba i zakon u Izrailju do danas.

²⁶ I kad dodje David u Siklag, posla on plena starešinama Judinim, prijateljima svojim, govoreći: Evo vam dar od plena neprijatelja Gospodnjih;

²⁷ Onima u Vetilju, i onima u Ramotu na jugu, i onima u Jatiru,

²⁸ I onima u Aroiru, i onima u Sifmotu, i onima u Estemoji,

²⁹ I onima u Rahalu, i onima u gradovima jerameilskim, i onima u gradovima kenejskim,

³⁰ I onima u Ormi, i onima u Hor-Asanu, i onima u Atahu,

³¹ I onima u Hevronu i po svim mestima u koja je dolazio David s ljudima svojim.

ПОГЛАВЉЕ 31

A Filisteji se pobiše s Izrailjcima, i pobegoše Izrailjci ispred Filisteja, i padahu mrtvi na gori Gelvuji.

² I stigoše Filisteji Saula i sinove njegove; i pogubiše Filisteji Jonatana i Avinadava i Melhi-Suva, sinove Saulove.

³ I boj posta žešći oko Saula, i nadjoše ga strelci, i on se vrlo uplaši od strelaca.

⁴ I reče Saul momku koji mu nošaše oružje: Izvadi mač svoj i probodi me, da ne dodju ti neobrezani i probodu me i narugaju mi se. Ali ne hte momak što mu nošaše oružje, jer ga beše vrlo strah. Tada Saul uze mač, i baci se na nj.

⁵ A kad momak koji nošaše oružje vide Saula mrtvog, baci se i on na svoj mač i umre s njim.

⁶ Tako pogibe Saul i tri sina njegovog i momak koji mu nošaše oružje i svi ljudi njegovi zajedno, onog dana.

⁷ A Izrailjci koji behu s ove strane potoka i s ovu stranu Jordana kad videše gde Izrailjci pobegoše i gde pogibe Saul i njegovi sinovi, ostaviše gradove i pobegoše, te dodjoše Filisteji i ostaše u njima.

⁸ A sutradan dodjoše Filisteji da svlače mrtve; i nadjoše Saula i tri sina njegovog gde leže na gori Gelvuji.

⁹ I odsekoše mu glavu, i skidoše oružje s njega, i poslaše u zemlju filistejsku na sve strane da se objavi u kući njegovih lažnih bogova i po narodu.

¹⁰ I ostaviše oružje njegovo u kući Astarotinoj, a telo njegovo obesiše na zid vet-sanski.

¹¹ A čuše stanovnici u Javisu Galadovom šta učiniše Filisteji od Saula.

¹² I podigoše se svi ljudi hrabri, i išavši svu noć skidoše telo Saulovo i telesa sinova njegovih sa zida vet-sanskog, pa se vratiše u Javis, i onde ih spališe.

¹³ I uzeše kosti njihove i pogreboše ih pod drvetom u Javisu, i postiše sedam dana.

For other languages please go to www.wordproject.org